

Cristina-Monica Moldoveanu

TOAMNA SE NUMĂRĂ COPACII

CRISTINA-MONICA MOLDOVEANU

TOAMNA SE NUMĂRĂ
COPACII

Habitudini

bună seara, alteță,
cum vă mai este somnul, acum, iarna,
când nucii dezgoliți își expun scoarța netedă și cenușie,
când de fapt toți copacii par moi și betegi
și lipsește ceva acolo unde ramul pleacă din trunchi?

ceva se frânge acolo

alteță, eu sunt prea tânără,
ceva din mine tremură ca un ou proaspăt spart
ceva din mine nu știe să se lase în voia drumului
și se împotrivește firii
sunt în parte prunc nededat la resemnare,
aș vrea să reușesc chiar dacă sortii nu sunt prielnici
aș vrea să controlez eu mersul soarelui înainte și înapoi
ca pe un pendul auriu
și

apoi mă trezesc și îmi pare rău că am cârtit
e iarnă și noapte, toate parcă cresc
și sunt fericită

lumina se rupe în scânteii,
viața e o veche obișnuință, alteță,
scânteii rebele care fug din ochiul mamă de colo-colo
ca praful incandescent,
anafură din alte vremuri

Arbori

copacii sunt ceva mai logici decât noi, mai dreapți,
mai simetrici,
se adâncesc în pământ de la sine și cresc spre cer
sunt pe jumătate păsări, sunt pasărea și antiteza păsării
în același timp

poate că există ceva în embrionul alb-gălbui
al seminției lor,
o altfel de lumină crudă, care crește în două direcții,
un mucilagiu de soare care dansează pe întuneric

ei îmbătrânesc cu capul în craniul lor de lut
și-și tac durerea
când înmuguresc
își tac fericirea eliberați de munca silnică a verii
țin piept vântului ori poate că vântul este protestul lor
de făpturi în cămașă de forță murmurând sub căluș

furtunile care îi doboară nu sunt decât sinucideri mascate
priviți rânjetul unui stejar fulgerat și veți înțelege de ce el,
de ce tocmai el dintre toți

ne luptăm cu ei de mii de ani și ei tot mai așteaptă
ca niște sicrie, să îi îngropăm

Eon

am întrebat duhul meu cel bun
de ce nu mă părăsește
oare el nu vede că toți m-au lăsat de izbeliște
acolo unde Dumnezeu nu crede în oameni

unde păsările prelungi ale apei nu mai au cuiburi
și trec ca avioanele de război
oarbe și descumpănite,
razant pe linia sinuciderii
de ce stă el încăpățânat unde mie mi-e așa de greu
cum poate el să îndure lumina crudă și foarte albă
care demască petele negre ce irup pe fața oglinzilor

el este altceva, ceva frumos și bun,
de ce nu pleacă
ce îl ține prizonier în coșnița goală, în stupina moartă,
în ulciorul spart

el este foarte mic
și ar putea fugi din mine fără să bag de seamă
ca o sămânță ce nu poate muri,
oricâți copaci s-ar hrăni din ea
dar eu...

Adiere

Așa precum ai lua amprenta unei măști mortuare,
întru nemurire,
cerul primăverii iubește femeia
și îi copiază trupul în mulaje:
din ochi cresc ouă în lăuntrul păsărilor,
din unghii ies la lumină petale,
din degete penele aripilor,
din păr toată suflarea ierbii de pe miriște.

În interiorul femeii lucrurile sunt calde și,
prin buze și nări, ea transpiră nuanțe de verde fraged;
în lumea ei luna involburează apa sângelui ei,
și moare odată cu marea care vine înapoi în deltă,
fiindcă trebuie să plouă din când în când.
În lumea aceasta mică,
a pământului învelit de pielea ei.

Cu mâna dreaptă ea deschide ecluzele
și cu stânga vindecă de frig
straturile de trandafiri din lumea întregă.
Pentru bărbat, ea culege izmă sălbatică și indrușaim,
să poată intra amândoi mirosind frumos
în locul de unde începe cântecul.

Iar eu, cu inima mea de femeie, sunt copia altor primăveri,
genunchi după genunchi, umăr după umăr.

Moștenire

creșteam ca un lan de grâne
ca un făt pe dinăuntru ca din cer
ceva din durerea mea lăsam pe umerii tatei și mamei
îi moșteneam
de aceea un lucru auriu și cald creștea și în mine
și în sinele din sinele meu
albastru doar pe dinafară

tata fuma trist fiindcă eu trebuia să cresc
era prea inteligent pentru mine și de aceea bea alcool
domolit cu suc de portocale
ca să ducă lumea pe umerii lui gârboviți
se îmblânzea ca să fie moșit de toți ceilalți
să poată să o ducă mai departe
lumea cea grea
ținea totul minte de la început
fiindcă lumea trebuie și să trăiască
tata era ca un pom și a căzut greu și încet
mușchiul moale și iedera
verde amar au crescut pe el dar mai înainte de toate

a rămas dormind în picioare o vară întreagă
ca să moară și să se nască alte lucruri

poate era nevoie de noi toți pentru asta
îndrăgostiții și actorii surdomuți
ocnașii și dezmoșteniții
era nevoie de ceva din care să crească alte lucruri
și în care lucrurile să moară

Alt poem despre pasăre

la mine locuiește o pasăre
împărțim aceeași închisoare
umbra pomilor și pâinea săracilor
aceeași boală ne macină
și aceeași biserică ne va îngropa

ea a intrat pe gaura cheii
cu aripile ridicate din umeri ca un heruvim
cu capul mic și rotund stingher între ele

dar îngerii nu sunt nici morți și nici vii
darmite o pasăre albă și învoaltă
ca bustul unei femei în corset ca șoldurile unei femei
ca un ulcior
ascuns sub iarbă într-o zi fierbinte
ca o trecătoare între doi versanți de munte

penele îi miros a ploaie de toamnă
e atât de prelungă încât seamănă cu muzica
atât de eterică încât lutul ei plânge
despre soare și despre lună

dincolo de ușă sunt alte locuri și alți oameni
de care îmi pasă și mă bucur deși nu îi cunosc
eu și pasărea stăm de veghe pe rând când adormim

Blândețea toamnei

după ce soarele care murise din nou, în astă dimineață
însângerată se ridică frumos și limpede la față

ispită să privesc această frunză prinsă de firul paingului,
singura frunză pierdută, încremenită într-un susur ruginiu,
torsionată, făcută sul, pradă unui tril de piruete în vânt,
acest vânt cu lumea întreagă rotocol de praf între zimții
acestei frunze, casa și mormântul paingului întârziat de
blândețea toamnei

această lume care m-a îmbătrânit așa ușor

și când mireasma reintră în pământ, pe poteca bătătorită și
netedă, odată cu ropotul mărunț și proaspăt al ploii cu
mireasmă de brazi bătrâni, ca niște mume îmbrobodite,
mireasmă de mere calde și rumene foarte, mireasmă de vie
părăsită, grea de struguri pe jumătate copti, mireasmă
dulceagă și amară de busuioc de sub portița udă a grădinii

acea muzică deschisă chemărilor mele, mare cu valuri care
încă n-au răsărit, lumină de lună și suspin, clipită verde de
septembrie

din piatră în piatră treptele cele mari la asfințit

Măiastra

o pasăre cade din urechea mea
înalță și subțire
an de an a crescut din octavă în octavă
a cântat frumos ca să-și merite cuibul
lângă timpanul meu
lângă urechea dinăuntru
unde m-a învățat să îmi țin echilibrul
ea care se ține drept între cer și pământ
m-a învățat să calc pe toată talpa piciorului
să țin mâinile deasupra capului ca un dansator pe sârmă
să cânt de dor
de durerea de a fi om
de bucuria de a fi legat de lume și fără aripi

o pasăre cântă
iar ornicul ciupește strunele timpului
în aval pe apa uitării:
o pasăre e pocalul din care beau

Ochi de apă

Până când voi ști să te feresc de strălucirea soarelui, ochiul tău de copil va sta îngropat în ochiul meu, tulpiniță gălbuie în miez de sămânță. Tu iei din lumina mea doar când e ziua bună și noaptea așijderea. Tu crești încet.

Nu plânge. Așteptăm cu toții ploaia, cu umbrelele noastre vechi care nu se mai închid bine. Mai ține-ți lacrimile în tine un timp.

În noi a intrat mirosul putred-dulce al unui martie molatec și plin de plictis. Greu este aerul fără frunze, prea multe sunt păsările. Greu este pasul părinților singuri, cu copiii pe umeri.

Mai întâi vei învăța culorile și apoi vei ști ce este sus și ce este jos, ce înseamnă dreapta și stânga. Vei ieși la lumină și-mi vei spune mie, o oarbă ca toate celelalte, cât de albă e iasomia.

Mai albă decât rochia ta mamă. Și, fără să te uiți înapoi, vei alerga pe drum și vei sări dintr-o pată de soare într-alta. Fiindcă toate lucrurile noi par mai frumoase decât mama ta, până când ea va ști să te ferească de soarele prea strălucitor.

Rămuriș

căldura aceasta din noi,
la marginea trupului, la rădăcina unghiei, a firului de păr,
acolo unde suntem încă oameni în sens milimetric,
iese din noi, pleacă la nori când iese iarba

femeile sunt precum copacii,
se lasă locuite de păsări vii care li se ascund
la fiecare nod, de unde pleacă ram din trunchi,
mereu lângă lucrul lor de femeie
închis sub scoarță, ca deasupra brațelor și picioarelor,
de unde fug descântece spre soare

cât de frumoasă ești și parcă ai crește
acum când ai lacrimă de lumină în ochi,
fiindcă noi ne iubim din leagăn în leagăn cu aceleași vorbe
și ne-am cununat din măr în măr,
primăvară de primăvară

întoarce-ți fruntea spre fereastră, fecioară,
e plină lumea de făcături, tu vei fi făcătura mea
milimetric, inginerește, te voi picta,
madonă în alb

Luna ca zmeura

povestea de dragoste dintre Greta și Pompiliu era frumoasă și nesăbuită, mult mai puțin vizibilă în ochii lumii decât este, de obicei, o poveste de dragoste

ferestrele gării, patinoarul cu copii și fulare, trenurile pline de navetiști, parfumul ei de lăcrămioare și săpunul de măr verde, pernița de ace și bolduri, pixurile cu capac în formă de cap de ursuleț, ochii ei căprui deschis, cu tentă de coajă de portocală și ochii lui incredibil de verzi

serile când el îi oferea batiste vechi din batist adevărat, baloane legate cu sfoară, lozuri în pliculețe și omlete cu ciuperci

Greta și felul ei de a duce furculița la gură în doi timpi, cu pauză la jumătatea gestului, luna roz ca spuma de zmeură în seara în care au fost la operă și au văzut Romeo și Julieta, și apoi s-au oprit la McDonald's și Pompiliu a comandat două porții mari de salată grecească și luna aceea plină pe trei sferturi atârna de marginea copertinei restaurantului

Greta nu îl cunoștea pe Pompiliu și l-a luat de soț, după ce el a întrebat-o dacă mama ei ar fi de acord.

Bobotează

În noaptea de Bobotează
am plămădit cu palma pământul
și am clădit o corabie.
Stăteam în nisip și așteptam să urce apa
printre cetățile din lut,
acolo unde îmi lăsam un semn moale cu tălpile de copil,
unde erau tainițe și turnuri sfărâmate.
Pământul era galben cum e soarele și eu râdeam.
Pe-acolo nu trecuse nimeni
în afara coasei străbunilor demult
și totul era uscat.

Dimineața m-am trezit însetată și am plecat la drum.

Pe ușa tramvaiului, un biet nebun
și-a lăsat inima zgâriată pentru oamenii triști, aglomerați,
care se prind de bare reci, care se închină la biserici,
care caută lumina lină în sticle cu agheasmă.
Inima lui era doar un pic mai mare.

Recunoștință

printre pietre cuvântul e abrupt, rupt de sus
stelele clipocesc lumină și neliniște
nu pietrele tac, ci noi amuțim în preajma lor,
ori poate adormim,
culcați pe-o parte, respirând ca niște copii
tăcere! inima noastră e înfășată în scutece noi

creștem odată ce vântul rupe din carnea pietrei,
ne-o oferă s-o respirăm ca pe-o mireasmă veche
ca pe-o pernă pentru podul palmelor
după rugăciune, după ploaie
creștem odată ce gândul ne înalță munți
pe care îi venerăm

mireasă e piatra pentru ochiul bijutierului,
abecedar al unor civilizații ostenite
ca și Pigmalion, noi ne oprim din drum
în fața formei împietrite,
din drumul nostru, săpat de râul neprielnic al sorții,
de datoria de a înflori și a ne ofili
și spunem pietrei – mulțumescu-ți, fecioară,
că mi-ai dat viață,
mie, muritor de rând

Femeia și contrabasul

cu gâtul ei aplecat ca un semn de întrebare,
ea șade la fereastră și crește arbori înalți printre gene
scoate ceasuri de buzunar de sub bluză ca un scamator
fluturi de zăpadă colorați ca niște paiete
și multe flori de gutui
din papucii de casă arăbești
stă numai cu perdeaua zburată de vânt, calmă și moale,
serioasă și tăcută de parcă ar fi fără haine

era undeva pe Champs-Élysées, ba nu, era la Kremlin,
sau poate în Piața Sfântul Marcu,
undeva cu mulți porumbei,
și semne de cretă albe și roșii,
și peste voi se arunca o ploaie
torentială, încât vă era rușine în fața lui Dumnezeu,
cădea cerul odată cu declarațiile de dragoste
ca niște descântece cu vorbe greu de înțeles,

acum ea tace de trei ore ca în orice zi de duminică
flămândă și însetată, cu tâmpla strivind
cerceveaua albastră,
cu vântul și vopseaua scorojită în părul ei,
se ridică de pe covorul persan întins pe perete,
țesută printre stele zboară cu genunchii la piept
și mirosul acela de lemn cald și vechi în nări o doboară

Familie

bărbatul se preschimbă într-o stea de mare albastră
ca să poată vedea degetele tremurânde
de coral ale femeii
când lumina o citește cu lăcomie
ca pe o poveste
o protejează
ca pe o umbră rotundă și neștiutoare
fără să ia în seamă soarele sfânt și întins
ca o sârmă ghimpată pe fruntea ei

el așează întunericul în teancuri
să nu se dărâme casa
să nu îi fie femeii frig
sculptează peticește și lipește umbrele tuturor
până când le iubește așa cum sunt
până când cresc ouă și feți de umbră
iar el își sapă lumina mai departe și mai departe

Vânătoare cu urși

iubitul meu e tânăr și puternic, fuge ca un vânător
prin visele mele
și omoară urși și lupi,
mă cheamă să pun mâna pe blana lor
să mă conving că sunt morți
și râde de teama mea când văd privirea lui
în ochii fiarelor,
de parcă el ar fi murit, nu ele

până când s-a întors din pădure cu brațele goale
laptele meu a dat în foc și feliile de pâine s-au ars.
el îmi privește trupul de parcă m-ar vedea pe dinăuntru,
soba arde mai iute și o scânteie i se prinde în păr,
încerc să o dau deoparte, dar mâna lui mă prinde ca un laț
și timpul picură din ceasul cumpărat în piața de vechituri

aseară iar l-am visat, ochii lui străluceau din nou,
luna era ca argintul și el o sorbea în pumni
din apa izvorului

Asediu

oamenii erau umbre fără stăpân, circulau pe strada mare
cu tramvaiele și troleibuzele,
se țineau de bare, stăteau drepti la apel,
în bătălia albă din zori,
orașul curgea în fir subțire pe sub obrazul lunii,
ca râul sub gheață,
nevăzut ca stejarii de mâine ascunși în ghinde

era iarnă grea și bărbații plecaseră la vânătoare
de la femeile lor de lângă focuri,
trecuseră ani mulți cu bărbații demult plecați și istoria
nu-mi mai plăcea,
săpam cu toții tunele sub o lună amară,
asediam cerul cu stele rare,

orașul era gol ca un prunc nebotezat, fără părinți,
erau călăi și închisori și gloanțe pretutindeni,
din noi rămăseseră doar podurile palmelor
peste care treceau armate,
și viața ca o lebădă, ca un crin de apă,
își ridica și își cobora capul,
ba da, ba nu, ba da

nu eram noi,
era doar râul care curgea sub oraș liniștit,
din când în când mai bolboroseau gurile de canal,
atunci când copiii citeau cărți de istorie cu coperta crăpată,
despre doamne și domni cu coroane și sceptre cartonate

Ajun de Paște

cât mai era rouă pe floare
mama plecase cu bocceaua de semințe la cimitir
să crească petunii și margarete
tata se urcase în vârful cireșului
pe jumătate adormit
un pui de vânt de primăvară
croia cărare în părul lui alb

albinele veniseră în vizită
prea de timpuriu
eu gesticulam larg să le gonesc
de teamă să nu îl sperie pe tata
să nu cumva să creadă
că este prea târziu
să nu cumva să se trezească sau să adoarmă
de-a binelea

la noi acasă
în timp ce mama smulgea buruienile
tata stătea întins în cireș ca pe mare
să nu se înece
așa precum toți morții fac pluta peste flori

Lumea ce am fost

Și iată cum trăim: ne pune Dumnezeu mâna în cap.
Ne face calzi și buni, ca să împărțim cu alții zborul
și mersul pe ape,
să hrănim veacurile ce vor veni
prin dicționarele îngropate în noi.

De ce această ceașcă de cafea își amintește de mine și
are același clinchet chiar și după ce l-am uitat?
Dar trunchiul gros al stejarului de lângă drum,
de ce mă cunoaște?
Dar Mona Lisa și coloana infinitului a lui Brâncuși?
Și stelele, Doamne, până când își vor aminti de mine?

Lumea întregă ne trăiește viața, la fel cum arheologii
ating și numesc obiectele din morminte străvechi,
iar noi ne strecurăm moi și calzi
printre cele vii și cele moarte,
care se țin scai de inima noastră.

Răstimp învățăm să ne scriem numele în palmă
ca să îl ținem minte și să îl înțelegem,
învățăm rădăcinile de leac, noi, cei care am plecat
dintr-o singură rădăcină.

Răstimp focul din noi înșine fuge zilnic de noi,
precum lumina fuge de la soare...
departe prin sângele nostru către lume,
trecând prin piele și oase și carne,
naște pui vii și calzi, așa cum Dumnezeu a vrut.
Trăiește-mă și pe mine, Doamne.

Un deșert colorat frumos

ne-am ridicat din ape și miroseam frumos
prin noi curgeau oglinzile lumii în aval
era tăcere în prundul cuvintelor, o stea
își primenea pletele,
timpul nostru era subțire de la izvor către mare
și ce luminoși și puri eram când ștergeam de pe noi
celelalte chipuri

un suflet de om frumos m-a întrebat ce sunt cuvintele
și de ce sângele și sevele înfloresc
după regulile sintaxei unor neamuri vechi
de ce trebuie ca oamenii să iubească și să creadă

chiar și halbele se ciocneau și pașii lăsau urme pe asfalt
după harta unor constelații imprevizibile
dar binecunoscute de erudiți
și oamenii frumoși înșirau mărgăritarele
în calea celor neștiutori
și toate cărțile se scriau și se așezau la uscat printre rufe
ca niște păsări de mahala plouate

eu trăiam în mai multe ceruri, de pildă inima mi se agățase
de un deșert frumos, colorat violet,
iar degetele ascultau o nocturnă a unui pian mecanic
acolo unde mă dureau spațiile intercostale,
eram mai ales fericită că erau casele însemnate cu numere
și crucile cu nume

Bună seara, domnule dulap

Era o vreme când aş fi vrut să întreb dacă roata morii
s-ar putea învârti în ambele sensuri,
dar ştiam că nimeni nu mi-ar răspunde
la întrebări fără sens.

De fapt nici nu am încercat.

Eram un om frumos împreună cu ceilalți oameni frumoși,
care se temeau de gheața de pe stradă.

Puneam rar întrebări, ca un exemplar dintr-o specie
inteligentă.

Ştiam că dispar căruța și batista și morile și fierarii,
mirosul pâinii calde și mămăliga vârtoasă.

Dedicam o lacrimă andante grazioso pentru fluturii albi
care zburau peste varza bunicii.

Pivinița era plină de mere.

Bună seara, domnule aragaz cu ochiuri. E noapte.

Bună seara, domnule scaun vechi,

domnule pat cu arcuri.

Domnule dulap, bună seara.

Geamurile termopan clipesc nonșalant,
fiindcă ele au o aparență igienică și placidă,
ca a medicului în halat alb din plastic,
cu papuci spitalicești albi și comozi,
de gardă în noaptea Învierii.

Seara bună, amintiri! Încântată de cunoștință.

Atît de duios le acoperă lumina electrică pe toate cele,
e o cameră a mea în care sentimentele
cresc frunze argintii și se târăsc,
parcă vii, pe tavanul aproape pătrat.

Niciodată nu am fost nefericită
când am privit formele geometrice,
ele parcă știu să fie perfecte, din colț în colț.
Priviți-le drept în față.

Nuntă

Să facem un foc mic
în soba cu lemne a unei biserici vechi,
și tu să murmuri o rugăciune
cântecul să îți crească de pe buze
repede și abia auzit,
precum iarba crescând peste noapte.
Pe tine, femeie cu rochie împletită
ca bobul de orez,
propășită pe malurile râului cel lung,
nu te cunosc, nici ochii nu ți i-am citit.

Și să facem rugăciune
să nu ne ridicăm la ceruri
fără să le fim mormânt
acestor veacuri de tandrețe în doi,
acestor plimbări prin răstoacă
și miriști înspumate dimineța,
când ochii tăi străini alunecau
pe gâtul lebedelor visate de mine
și tresăream amândoi,
uzi de rouă sau de ploaie.

Treceau anii și știam că tu erai una
dintre cele care îmi poartă
vorbele sub fruntea ei,
o parte din numele meu între oameni,
numele meu de cuțit, de cazma,
de creion, de cămașă albă,

aşa că te-am recunoscut
după urma rămasă în ochii tăi
când priveai lebedele.

Apoi pădurea de bambus a înflorit
în albia zorilor
şi noi am aprins un foc mic de cununie,
aşa cum se cuvine,
aşa cum doar prin foc inelele copacilor
se contopesc.

Iar tu erai o parte şi mai mare
din ceea ce erau numele mele.

Lingurița de argint

scoicile și melcii uscați în crângul
de lângă malul mării,
muzica târându-se, înfiorând iarba sub pașii noștri,
tu și eu, lumea aceasta fumoasă
în care te văd doar pe tine
și cât de greu se trece dincolo de oglinda de care
se lovesc razele lunii,

scoicile și melcii uscați și goi,
praful de pe viorile vechi care străbate secole,
tăcerea ta ca o mare frumoasă,
o lume de sare și amar,
iar toți ceilalți doar umbre
care cad dintr-un cer într-altul

cine ești?
probabil că nu ai nume, ca și mine
și nu se spun vorbe despre tine,
ești doar o pată de lumină care-mi rănește ochii,
îmi însângerează buzele... știu că semănăm,
numai că eu am un fel de mers ticăit,
ca o pendulă grea

stau în picioare în lumea mea care caută o alta,
departe de sine,
o lume cu sare amară și miere de pădure pe masă
și lingurița de argint cu un nume necunoscut
mi se așează în palmă

Primenire

m-am întâlnit cu bărbatul care pritocește apele
ce mai faci, omule, îl întreb
uite torn o cupă în altă cupă,
mereu una mare într-una mică, să se limpezească,
să arunc surplusul rămas,
să ne simțim ca pruncul în apa botezului

bine, îmi spun, hai să mergem să pritocim ploile
și izvoarele și marea
să adunăm zgrunțuri de sare în pumni,
să-i aruncăm peste pietre
în valea seacă,
să ne clătim frunțile cu apă dulce curată
până vom vedea adevărul cu ochii

luna e o lacrimă a unui zeu, crede-mă,
iar soarele
e locul acela care mă doare
când plânge copilul meu

Ziua facerii

un om bun a aprins cele două făclii
și a făcut lumină în mormânt

un zidar a luat lumină și a clădit zi și noapte
din cuibul palmelor lui alte cuiburi
asemenea rândunicii,

un plugar și-a luat soarele pe umeri și a sângerat pământul
să dea colț grânele, să miroasă a lapte,
ceilalți și-au pus coatele pe masă și au adunat
toată lumina în stupi de cuvinte și formule

căutătorul de ape a furat luna ca să vadă
firicelul limpede unde se țese

și noi toți am deschis ochii în acest mormânt
încă de când ne-am născut

Rânduiala

eu sunt îngerul de pe trepte, mi-a spus ea,
în timp ce coboram,
dă-mi mâna

mai demult pocneau din bici când suiau după deal,
frate cal și frate bou
și tu, soră oaie, dădeai lapte mult și miei la stână
mâțele căutau șoarecii în pod și în hambar,
dar puii îi luau de chică stăpânii,
e bine, Doamne, am iertat toate acestea

șarpele de casă apărea rar,
toamna când alegeam fasolea și femeia îl lovea cu sapa
e bine că încă iert și asta, Doamne

și căprioara soră cădea în genunchi,
e bună rânduiala,
spuneam eu în timp ce coboram, iertând
dîn nou și din nou

Salcie

mai frumos nu se poate, spui tu,
când pianul pleacă departe din auzul meu
și eu plâng, nu vezi, nu doar tu plângi,
ploaia verde-argintie îmi țese rochie și soarele stângaci
o coase cu iarbă necălcată,

numai o umbră mi-s degetele, nu vreau
să mă sinucid cât timp sunt încă vie,
există o deltă pentru toate apele,
o deltă pentru plânsul celor cu suflete,
un răsărit pentru aripile păsărilor lungi ale apei,
care zburătăcesc jos,
sub cerul care ne apasă

azi mă iubesc pe mine
și sunt mai singură decât ieri și poate
că iubesc orice iubire a celorlalți,
le prețuiesc clipa deplină ce s-a împărțit de pretutindeni,
din toate oglinzile,
nu pot, pur și simplu nu mai pot respira de fericire,
am cincisprezece ani și mă numesc femeie sau salcie

Alb

ca un om singur pe care nimeni nu îl știe
înșir pași goi de sentimente
pe o stradă necunoscută cu sens unic
fiindcă așa riscurile sunt neglijabile

ea este la fel de goală ca și mine
aerul e sticlos și pur ca în filme HD
doar un copil cu un cornet de hârtie suflă
sunete care bâzâie și tulbură în mod onest realitatea

de ani și ani doar pământul mă ține minte
ca un vechi prieten
și deodată mă înhață o durere
o amintire dulce și interzisă ca alvița artizanală

printre desene necuviincioase și alte semne
strada aceasta are încă nume de pasăre

Căderea în ochi

și-atunci mi-așez în cufăr sfintele haine și sfintele merinde
și plec
undeva tare aproape,
întrucât drumul mi-e scris cu cerneală,
după ce trei anotimpuri
am locuit într-un ochi, doar pe marginea pleoapei

acum e iarnă și încă locuiesc în mine însămi
dar tare greu mi-e să plec
acolo unde sufletul nu e rege și mintea îl uzurpă

e prea mult soare și luna plânge cu mireasmă de moarte

Brazii de peste drum

de la brazii din munți către copacii de mai jos,
toți se simt întăriți ca fierul, ca spițele roții,
și toți sunt pe umerii unui Dumnezeu,
dau veste de ninsoare sau de nuntă înspre vale

se simte fierul ascuns în inima copacilor
în pântecul lor stau pitite securi și seceri
și masca de aramă a soarelui

iarna tăcerea femeilor e duioasă,
iar degetele lor sunt mai iuți când cos cămeși,
peste pragul ușii ele poartă tăciunii și vreascurile
cu șorțurile cenușii și mânecile suflecate

iarna cuvintele tac ca niște mese și scaune
și cei ce nu mai sunt se așează pe ele
cu genunchii și coatele

Clasic

era mai simplu și mai frumos
printre coloane înalte, albe,
curat și simplu era gestul cu care noi plecam genele,
de parcă și umbrele erau mai curate și bune și limpezi...

floarea de regină a nopții și a lunii avea marginile
tăiate cu colțuri drepte și linii fără cusur,
niciodată o taină nu ne momea curiozitatea
și parcă spuneam da sau nu din toată inima

era frumos cum a fost o dată ca niciodată,
nu exista ar fi fost,
părerile nu aveau loc printre vorbe și cărți,
știam ce vrem să fie și numai vântul șoptea
vrute și nevrute,
răsfoind statui

Între vieți

pesemne că odinioară, între vieți,
îmi crescuseră falange lungi
din picuri de chiciură și tremur de arpegii
mă viscoleau șoaptele unui vânt bătrân
ce-n fură în joacă bemolii
din suspinul unei fete

se înseninau deodată clopotele a duminică
și palid era cerul
ca un polog de grâu culcat de ploaie

pesemne că între vieți îmi creșteau mai galeșe genele
și tălpile ca literele cursive
mă duceau departe peste ghețuri

Geneză

la început a fost copilul
și copilul ținea în palma stângă Calea Lactee
cu nori de stele și crânguri de comete...
crescând, l-au momit potop de libelule vii
și pajiști cu fluturi, iar peștii și păsările erau cusuți
pe fusta plină de culori a mamei

plăpândă era lumea și mare lumina care
îl urma pas cu pas în jocul lui de a trăi
și palma lui creștea, dezvăluind, rupte din colnic de cer,
munții și râurile, câmpiile și mările
în zilele prefacerii sale,
cât timp copilul mișca aerul cu palmele lui, răsând

și bătrânul din ziua a șaptea e tot copil
chiar dacă palma lui e mare cât tot pământul
care-i scris, cu crăpături cu tot, în ea

el abia își ține umbra firavă, proptită cu umerii
și în curând ultima stea, străvezie parcă,
va luneca departe, din palma lui,
în cristelnița unui izvor

Acasă

era o țară frumoasă și tare era bine/ era aerul sfânt și
limpede de respirat peste râuri și ierburi/ din creștet până
în vale / încât vedeam clar toate silabele noastre pe buzele
voastre

mamă și tată/ cât de frumos colorată e harta mea/ oare așa
este lumea

nimeni nu mă auzea în timp ce tremuram fericită cu palma
mea de om/ călătorește peste palma voastră de pământ/
mamă și tată

cum pot eu plânge sau zâmbi când sunt încă un copil/
ochii mei nu sunt genune scâncetul meu nu este vioară / și
sunt foarte mulți bătrâni lângă sufletul meu ca o nuielușă
de alun

mă țin cu toții ca pe-un coș plin cu pâine în brațele femeii
rumene de soare cu priviri de ape/ atâtea ape trecute și
viitoare

crești copilul meu de ce crești mă întrebau /de ce viața este
mereu greu de purtat mai departe/ tot ce îmi spuneți voi/
tot ce am învățat de la voi sunt mereu întrebări/ mamă și
tată/ de aceea este așa și nu e nevoie de răspunsuri

creșteam mândră de noi toți/ respiram prin iarba de
dincolo de locul unde fug amintirile/ respiram la poala
pomilor cu rădăcini adânci/ trupul meu se așeza pe pământ
într-o rână/ inelele de creștere din oase și din pomi

începeau să se întărească/ și noi începeam să ne pierdem
unul de altul

tată și mamă

Lișița

prin ochiul ferestrei bărbatul meu
îmi aruncă grăunțe de lumină,
sunt lișiță de tăciune când el mă privește,
sunt nevăstuică fericită care scutură praful
rămas în urma lui

câteodată mă împresoară cu vânt rece,
alteori mă așează pe pirostria
să fiu ulcică de lut copt,
dacă plâng, el trage afară din mine lacrima
ca un vâslaș,
cu lopeți de răchită și salcie

când fumul iernii urcă drept spre steaua
ancorată de acoperiș
bărbatul meu surâde cu buzele strânse
și ochii deschiși, ca un pește fermecat,
și nici nu știu dacă mai e viu

Înserare

alerg pe roata ochiului unei femei,
frunzele verzi-roșii se unesc ca-ntr-o flamură
eu cobor către mica ei noapte din ochi
tot mai aproape, mai aproape de pământ, de lamură

uneori, când aștept să îmi cadă pleoapa peste mine
umedă și grea, cu gene negre-răsăritene,
uriașă, femeia se-nalță din mlaștini și mușchi
împânzită de tufe la poale, în păr cu vițe pădurene

nu știu, doamne, dacă acesta e umărul ei
sau o măgură cu grâu copt, un dâmb cu nisipuri de sidef
ca mătasea porumbului miroase pielea ei,
vântul o prinde de stânci, ca pe un vechi basorelief

iar dacă se face miez de noapte, în miezul ochiului ei
cresc umbre și-alunecă trenuri spre nori,
e viu întunericul prin care străbate lumina
departe, din mare, să nască alte culori

Phoenix

tigrii, leii și girafele din sufletul copilului
au murit demult
cartonul scorojit cu desene cu animale stă
pe șaua unui căluț de lemn
uitat în podul bunicului
printre raze, lumea apare de zeci de ani la fel,
fire de praf în ploaie,
aureola unor rame de fotografii acum goale

pesemne acolo sus, ca-ntr-un cuibar,
crește pasărea Phoenix,
pe sub umbrela neagră și mare apar alte savane,
biluțele colorate se scufundă în mările cu corali,
hârtoagele închipuie avioane și trenuri
cu mulți călători

și a fost veac frumos și a fost noapte
și a început un altul

Oiștea

când ninge mușc strâns cu dinții din față
felia mea de timp,
îmi pun perdele de gene moșnegești
peste tot târgul cu biserici și piață de duminică

cineva mi-a înhămat o umbră de marginea claviculei
și mi-e tare greu cu soarele care trage prelung
osia trupului meu,
cineva îmi calcă pe oiște și lanțuri
și încarcă toată casa bunicii în spatele meu

odată cu vântul și agale
trec printre cetini cu povară mare

Viscerală

veneam acasă cu marea în pântec
era numai o cameră goală și rece cu o mușcată pe pervaz
dar tare mă trăgea dorul să mă întorc
să șterg praful cu dosul palmei să-mi așez obrazul la soare
să miros pământul cum îl doare că iarba încolțește

aveam încă tălpi moi încă de copil
și pășeam printre traverse
dar cât de subțire țipam
cât de aproape era trenul
și-mi țiuiau urechile de durerea pietrelor ascuțite
de parcă mă trezisem din același vis pentru a doua oară

un val și încă un val
era o dimineață asfixiant de rece
și tocmai de aceea băteau cald clopote sub tâmpla mea

Efectul unui preș de plastic lovit de perete

Ea stă singură.

Fără pisică, papagal, televizor sau telefon.

Doar un cactus și o mușcată fără flori.

De fiecare dată când mama ei vine în vizită

are lacrimi în ochi,

fiindcă mama ei scutură mereu praful

din preșul de plastic de la intrare.

Poc! Poc! Pe casa scării.

Se gândește că prea mult praf o va ucide într-o zi.

Râpa cu aluni

iubirea mea se ridică pe vârfuri ca să intre în pădure,
îmbrățișând tot cerul,
încât ea și copacii se întâlnesc mai sus,
rece este respirația ei, tăioasă
și arabescuri de ferigi îi prind părul după ureche
când verde, când uscat

o privesc ca pe-o femeie oarecare,
iubirea pe care o simt în aerul ce îl respiră
miroase a frunză mestecată de ciută, topită sub copite,
nervii ei mă înăspresc ca niște spini subțiri
de roșcov în primăvară
și galeș îi este pasul înainte de-a mă înmuguri

iubirea mea nu gustă mure, doar rar câte-un cârcel
de viță ce urcă peste pomii
îndepărtați de ceilalți, țâșnind în câmp...
de când e ea cu mine, râpa cu aluni s-a-nstrăinat,
s-a sălbăticit, a coborât spre sat cu urși și vulpi
în ziua mare
pe lângă apele care tresaltă iute,
ca pieptul femeilor guralive,
ca ochii bărbaților flămânzi

Carte cu poze

acasă, în micul meu borcănaș cu dulceață,
am prieteni stele și soare și prieteni cu aripioare,
am prieteni din pampas, deșert și landă
cu înflorită lavandă,
care mă țin de mână când merg prin ceață.
căci, pe ici, pe colo, mă întâlnesc cu cărți cu poze,
cu atlase, cu enciclopedii
și cu literatură în care se vorbește
despre aici sau oriunde, despre bătrâni și copii.

dar și despre lucruri venind din alte meleaguri,
fructe, ierburi sau flori,
care se hrănesc cu iubirea mea și ochii mei strălucitori.

probabil că așa sunt pacea și înțelepciunea tibetană,
dar ce frumos cântă cocoșii în limba lor sudamericană.
sau vrăbiile ca în atâtea locuri, căci multe lucruri
sunt la fel,
greierii sau cosașii sau micuții brotăcei.

și pentru ca totul să fie cu rimă, mai sonor,
am și o pisică pe care o cheamă pisi, ca pe calculator.
tot ceea ce contează în borcănașul meu cu dulceață
este să te trezești vesel de dimineață.

Primăvară

am stat odată lângă inima unui copil
și am ascultat cum îi cresc oasele
ca o chiciură peste chiciură,
în lumea ca o apă luminată de corali

noaptea trupul lui era un cântec frumos
scris într-o cheie necunoscută

din răsufierea lui prindeau viață și noroc
lucrurile mici și mari,
copiii desenați școlărește, fluturii cu aripi de dantelă,
avioanele și mașinuțele albastre, cireșele gemene
și andrelele bunicii

departe, în câmpul deschis, mai aproape de cer,
copilul învăța cât de greu e cuvântul
și literele cum stau să pice de pe buze,
cât de darnic sângerează zmeura chiar dacă are ghimpi
și cât de puțin se teme grâul să devină aur

am ascultat cum creștea,
dar el auzea prin vis mai bine decât mine

Istoveală

mă gândesc, da, uite aici sunt eu
sub piatra aceea fără nume dorm oasele mele,
muriu sunt goi, vântul e uscat și rece,
copacii muncesc să își tragă spre cer rădăcina,
iarna cade ca un năvod peste iubiri pădurene

aici sunt buzele mele care înfloresc sub râpă
auzul meu doinit dintr-un clopot mai înalt
în deal la cruce.
spre soare-răsare păsările negre se aruncă spre cerul gol
de unde inima mea a smuls încă o stea.

nu mă așteptam ca pe fântâna seacă
să crească mușchiul greu sub neaua de pe ghizd și roată,
poate că nu m-am dezobișnuit destul de viață.

ori am murit când soarele cădea în echinocții,
ori poate n-am murit deloc

Trebuie și să ningă

i-am spus că iubesc viața cu o patimă albastră
și oamenii cu o patimă cenușie

era un înger cu care mi-am dat întâlnire pe internet
într-o zi cu ninsoare infernală,
stăteam într-o cafenea din pasaj
și îmi bătea inima
de fiecare dată când trecea tramvaiul,
sorbeam cu înghițituri mici
și el mă privea respirând prin fularul gros
fără să se miște,
tăceam amândoi

i-am spus că sunt singură,
că nu am inimă să mă despart de el,
că totuși cineva trebuie să achite nota de plată

a stat vreo oră privind dincolo de mine
nu a lăsat niciun ban
și a plecat fără o vorbă exact când s-a înseninat,
de parcă știa

Pălăria de soare

mai simt uneori că devin țărancă adevărată,
îi sunt datoare trupului meu care strigă
și toate lucrurile din sat sunt cenușă amăruie
suflată în vânt
este iarbă rea în toată curtea,
trec orele de-a valma, fără de rost,
trec anii

eu plâng numai pe la chindie, când lumina
fuge de mine arămie cu solzi și aripi, eu nu sunt
decât o femeie îndrăgostită de copilăria ei,
m-am copilărit de-a binelea,
sfoara traistei mă taie peste umăr
parcă e pâine caldă și grea,
și un ulcior gol pitit înăuntru

de mine, femeie moale și grasă, fuge zâmbetul,
de mine singură pe drum în praf
cu pălăria de soare prinsă la gât,
cu urme de sudoare pe panglică
și umerii degeaba rotunzi, degeaba grei și arși de soare,
o frunză ca oricare alta, cântând

Maestrul

Când am început să mă joc în grădină, el era acolo,
sute de portrete în poze succesive, mii de zâmbete aparte,
cuvinte care se dezgropau în goană, fire de praf
furate pământului de vântul toamnei.

El era un copac bătrân, cu sufletul deja coborând
în genunchi de rădăcini ce ies la soare,
puteam ședeă câte doi să citim abecedarul împreună,
eu întrebam cu degetul arătător,
el doar foșnea răspunsurile după legea dascălului
care pune indirect întrebări,
până când toate desenele prindeau viață.
Nu îmi amintesc dacă toamna și el pierdea frunzele,
știu că avea barbă și ținea creionul după ureche.

Oare toamna este doar un anotimp? întreba an după an.
Din punct de vedere strict, al noțiunii logice, da,
am îndrăznit eu să răspund după mult timp, dar...
vântul șuiera, soarele mă orbea, coasta mea stângă dura,
bătrânul meu plecase din grădină spre nisipuri mai blânde
și ceva îmi căzuse drept în inimă.

Însemne de creștere

Eram copii, cu lapte de alună necoaptă pe buze,
și ne mâncau genunchii și coatele mereu.
În colțul grădinii miroseam din picioare trandafirii,
aveam baloane mari și mici pe haine și uneori zburam
cu leagănul până la frunze.

Ce frumos stăteam pitiți când ne chemau la masă,
ne ascundeam țipătul în glasul mamei
și nu auzeam nimic, fiindcă vocea noastră creștea
ca picioarele încălțate cu pantofi care strâng.
Atât de rar treceau cocori pe cer și atât de des îi desenam
cu linii în caietul îmbrăcat albastru.

Fără să știm, mânjii cu stea în frunte ne cunoșteau limba,
chiar și iarna săream în pat printre perne
ca să adormim dintr-odată,
cu soarele cald în călcâiele noastre subțiri.

Năvod

iubirea unei femei pentru viață sau alte lucruri
frumoase și necunoscute
renunță greu la noapte în schimbul luminii,
încet, precum alunecă bobul de ploaie din cupa unui crin

femeia tânără privește lumea printr-o piatră prețioasă,
nimeni nu bănuiește că tălpile ei măsoară
continente încă nedescoperite
și că urechea ei ascultă zvonul ploilor de mâine

în brațele ei e o piatră pe care nimeni
nu o poate sparge
ea o numește iubire și se bucură

femeia nu știe că înăuntrul pietrei
cresc alte religii și pravile,
ea nu știe că este ca o pescăriță, ea însăși prinsă în năvod,
și plutește pe linia de mijloc a apei, între cald și rece,
singură între realitate și iluzie, fără teamă

ploaia este și ea o iluzie tremurătoare
în ochii femeilor triste care au fost tinere,
ca o perdea cu zurgălăi

nu mai contează dacă e soare sau nu,
femeia își măsoară cuvintele
și învață să citească în sine a doua oară,
să se asculte pe sine,
încearcă să înțeleagă ce spune ea însăși
despre nori și apele care cad peste șesuri

Note nocturne

Este greu acolo unde este întuneric, e o noapte care nu mai poate să țâșnească dincolo de zodii, dincolo de scutece sau lințolii să fie liberă ca o tristețe pe care am acceptat-o.

Îi recunoșteam pe toți trecătorii –
oameni cu tălpi mai mult sau mai puțin alunecoase –
după mireasmă și după dâra de frunză uscată care, strivită,
colorează asfaltul în urma lor.
Eram singură ca un om plin de oameni pe care
nu-i mai poate iubi, fiindcă toți sunt trup din trupul lui.

O femeie egoistă eram, și tare îmi doream
să mă mai poată bucura
lucruri care n-au fost niciodată ale mele,
nici surori, nici frați ai mei să fi fost,
în fața aceluiași Dumnezeu.

Întâlnire

Am îmbătrânit prea multe primăveri.
Poate că ieri a murit ceva în mine.
Se făcea că era vadul nopții rece și tăios și o umbră
îmi cerea adăpost. Era mare și tristă mirarea,
era fără rost întrebarea.

Eram în ipostaza de om din mijlocul mulțimii
și îmi iubeam coborârea
printre ropote de ploi, printre clopote de furtuni.
Ale vieții, ale sorții.
Cu o ușoară reverență în surâs pentru toate câte sunt,
mă aplecam în fața umbrelor, chiar dacă păreau amare.

Printre flăcările care au apus era și podul
din lumea mea de sus.
Un licăr, o chemare.
De taină pentru mine, de-nțeles pentru apa cea mare.

Acolo unde nu o pot atinge, lumina dansează,
pe tavanul scund,
gingașă, subțire, ca amintirea unei idei.

Cântec

mamă,
în buzunarul tău de la șorț
sunt eu și prima lacrimă
cu care mi-am pătat așternutul

sunt eu și ultimul meu hohot de râs
înainte să plec de acasă
tiptil
de jur-împrejurul pântecului tău

în vârful degetelor tale
când îți răsfiri părul la geam
e zarea din ochii mei
când luna cobora pe prund
în zăpadă

mamă,
aș vrea să îți dăruiesc un cântec
despre femei și fete
care își recunosc chipul în apa râului
oricât de iute ar trece

Mitologică

deci îl priveam pe Sisif,
trezindu-se și făcând duș în zori,
bărbierindu-se agale ca să ridice iar soarele în cârcă
să urce frumos și calm ziua toată, pe nor sau grindină,
pe arșiță sau ninsoare,

fără teamă că îi va scăpa greutatea în vreo genune
și tot așa de liniștit la asfințit coborând alene să se culce
și nimeni din tot orașul nu îl recunoștea
la fel cum nici pe Atlas nimeni nu îl vedea
pe vremea când ducea pe brațe comenzile la restaurant
poate și tu erai el sau oricare dintre noi,
îndreptățiți să urcăm povara sacră
sau sfera grea a lumii, precum scarabeul egiptean

poate că om înseamnă să fii de toate,
femeie sau bărbat,
să fii compozitor sau pianist, dirijor sau corist,
să fii mare, să fii mic, să fii ce-ai fost și ce vei fi
în clipa de acum

cad frunzele, ard focuri vii în livezi
cu păsări Phoenix care nu vor mai renaște,
în cimitire dorm de veacuri moaște albe,
și încă scârțâie osia lunii, prinsă de prispa casei bătrânești,
de trupul mic al ultimului greier...
deci mă priveam în oglindă și mă vedeam fetiță,
și mă vedeam bătrână și din ce în ce mai iute
cântau lăutarii o horă

Străfulgerare

Am stat o vreme lângă copacul cu două capete.
Erau două trunchiuri, unul către asfințit, altul către răsărit.
Amândouă erau vii, amândouă aveau aceleași frunze,
aceleași flori și aceleași păsări.
Numai rădăcinile erau dezghiocate din pământ către apus.

Era liniște, dar simțeam că totuși cânt și eu,
neauzită de vreun suflet, ca unda apei
la marginea curentului din adânc al mării.
Firul vieții trecea peste mânecă, peste umeri,
dintr-un braț în altul. Alături, un scrânciob al nimănu.

Am întors o frunză pe dos, am privit-o
cum mi-aș privi destinul în palma dreaptă.
Am plecat spre casă cu mâinile strânse cuminte la spate.
Căci nimeni nu poate îmbrățișa un copac cu două capete.

Identitate

eu am fost făcută pentru lucruri și tu
ai fost făcut pentru cuvinte,
câteodată ne întâlnim printre cifrele ceasurilor
și în distanța dintre pașii unor cerșetori

cu picioarele simțind asfaltul prin tălpi,
ei vor să fie toamnă blândă
și iarnă care să îi adoarmă frumos când cad fulgii pe gene

e aerul rece în toamna târzie,
iubirea mea e măsura tuturor lucrurilor mele
și tu ai fost făcut pentru cuvinte,
ne taie lumina pletele, umerii, ne cade o pleoapă de soare
prin apa grea a curcubeului

stăm drepti acolo unde pământul
ne ajunge ca platoșă, ca brâu și răsadniță -
până și muzica e un lucru, spui tu,
și aerul e albastru de solo de vioară și vântul dintre ramuri,
în vârfuri, este roșu de harfă, este galben de flaut

Rupestră

fericirea mea sfârșește aici/ într-o seară de duminică
după ce crucea cu glob de pe turla bisericii s-a răcit
niciodată nu am simțit mai multă ne-durere
ne-iubire ne-teamă
asfaltul e gol și sec pentru tălpile mele
cutia de rezonanță nu mai are ecou
pășesc asimetric/ am sufletul otova
nu am nimic mai bun de făcut

decât să fixeze de-a dreptul în plin oamenii
fără niciun gând
doar umbra cotului meu se ia la braț cu celelalte umbre
en passant
siluetă după siluetă
femeile lui Modigliani/ măiestrele lui Brâncuși
la dolce morte della luce
toate curg în gânduri/ gândurile în alte gânduri
până și luntrea lui Caron alunecă
și tocmai acum buzele mi-au paralizat
ca să nu pot dovedi nimic

Zodie

I.

cândva l-am văzut pe Dürer pictând un cap de copil
era în anul o mie cinci sute unsprezece
fetița creștea cu nimbul lunii așezat de maestru
precum o coajă de alabastru cu irizări marmoreene,
apoi am ieșit dintr-un ou și am făcut aripi către nord
mai multe veacuri
aproape că alunecasem de oboseală

II.

fetița mea are o grădină de flori bătute, cu miresme rare,
ascunsă la cingătoare ține psaltirea legată cu ceară,
printre gene îi palpită curat umbrele cuvintelor,
fără ca ea să știe

de aici marea cu scoicile ei preferate, și sclipirea uscată
unde adoarme lumina, după ce trece valul
care se sparge în bazalturi
ea a crescut întinzând brațele spre un cireș
cu scoarță bătrână timp de câteva secole
și cuvintele încă aveau rădăcini,
apoi s-a născut,
a plâns puțin ca un copil cuminte și a râs cât să îi încapă
o coroană de maci obraznici între coșite

III.

ieri vântul vuia năvălaș și aerul se sfințea în chilia lumii
la mijlocul dicționarului era un semn cu cerneală,
iar munții din atlas erau cotați înalți și tineri,
fata învăța să meargă singură pe sub brazi,
maestrul îi arăta o gențiană desprinsă din povestea

cu flori nemuritoare
și horbote de ploaie peste iedera copacilor doborâți,
iar ea își înălța fruntea năvalnică spre cer

Răsărit

Am mijit din noapte ochii mei de femeie,
care sunt ochi de buhă, de omidă, de paing,
de gazelă și leoaică,
nu era niciun bărbat în casa mea.
Soarele parcă dispărea în timp ce se înălța palid
cu toți ochii lui
de leu și de bărbat căutându-și mireasă.

Să vă mai spun că am murit într-o bătaie de inimă
și am înviat în alta e fără rost.

Mi-era foame, așa că am mușcat o bucată de soare,
parcă îmbătrânisem și uite, el strălucea iar deodată.
Și peștișorii din pârâiașul năvalnic creșteau peste noapte
și brazii se cununau domnește în catedrale.

Melancolie

noi eram sobri și purtam măști respectabile
călcând peste zidurile care se frământă sub cetate
peste dureri din trupul raiului de sub noi

sărmani ca sufletul unui dascăl bătrîn,
imaginea unui Dumnezeu viu ne trezea din somn
și ne ascundeam cu frunză de smochin
locurile goale pe unde intrau în noi culorile frumoase,
viersul păsărilor și vântul obosind marea

prea tare iubeam cerul, prea tare ne ciupea arcușul,
prea greu era să privim frumusețea cu ochii,
prea greu era să ascultăm muzica de veacuri,
deși am asurzit,
noi cei din linia întâi, secerăți, ținând piept lumii
cu toate simțurile noastre,
goi și singuri,
ca niște soldați pe scutul care îi apăruse

Iluminare

luna era grea și se rostogolea cu greu în tării,
urma să plouă îndelung,
să se curețe pădurile,
să se spele pletele brazilor și ochii fecioarelor
printre gene ca stelele,
lungi-răsăritene

urma să fie noapte grea,
creșteau inimi nedomesticite de prunci,
mureau inimi mari obosite,
inimi care mușcau din zidul spoit cu humă
precum licărul flăcării din vatră

de fiecare dată când Dumnezeu chema
praful ca aurul asupra mea,
era prea mult cuvânt și prea puțină pâine,
și mă umpleam de un alt ceva tainic

trecuse și viața mea precum mranița pădurii,
precum scoarța cărților,
zidul ros al bisericii
și toate cele care se destramă
să-mi sape fântână în gândul bătrânilor,
să-mi taie sicriul din păduri ce nu mai sunt

Cunună de spice

tiptil, cu pași spârți pe trotuar, trece viața mea
despre care uneori pot pretinde că e muzică,
relativ bine strunită,
o viață ca oricare alta, de femeie singură îmbătrânind,
începând să uite
cheile înțelegerii unor lucruri cunoscute odinioară

e interesant să îmbătrânești, numeri lipsuri pas cu pas,
numeri slăbiciuni una după alta,
viața e încă o sărbătoare, îți spui,
fiecare chip de om văzut în orice zi este o biblie,
o cărămidă la temelia fericirii și rugilor de recunoștință

o cunună de spice coapte îmi e sufletul,
prinsă de troița veche din sat, furată morilor,
secerată și uscată, ciugulită de păsări, bătută de vânturi
așteptând ca drumeții credincioși să se închine,
de trei ori către răsărit,
până când ploaia o va înnegri ca pe o icoană veche

și tu, prieten drag, îmi vei ține umbrela deasupra

Sive natura

viața creștea din mine
încolțea alb, gelatinos, ca un cartof
restul putred rămânea pe dușumea, cu mirosul
acru îmbâcsit
ca un ciorap de damă plin cu alți ciorapi făcuți ghem,
stors de sevă și mototolit

și acum mi-e greu să simt viața mișunând și forfotind
îmi este mai străină decât cărțile sau discurile de vinil
pielea, blana, ghearele, ochii
îmi par inventate de biologi sau taxidermiști ageamii
întreaga lume animată e pentru mine adesea grețoasă
și artificială

cu toate acestea iarba și copacii le simt ca pe un leagăn
cu prunc frumos,
o suavă împlânzire a pietrelor și luminii
când eram copil creșteam și eu, dar printre vechituri
ca un bătrân exilat într-un sâmbure de cais –
așa era copilăria mea

Noiembrie

soarele de noiembrie curge pe gaura cheii
umbra unui copil e ca un vârf de brad
prelungă în cămașă de noapte
e vremea când soarele ține de mână copiii
să deseneze oameni din liniuțe
cu părul ca mălaiul și obrazii de zmeură

acestea toate sunt scrise în ecuații și cuantificatori
în munții din Antarctica e poate vreo urmă din mine
pe vreun ghețar
din această fantastică viață
unde totul se vede de la distanțe astronomice
și zâmbetul copilului e simțit de altcineva
pe alt continent
când aprinde focul
cine știe cum suntem conectați unii cu alții
ca semințele pe un glob de pădăie

singurătatea ca o presă peste borhotul vieții
numai atât rămâne
mișcarea du-te-vino a unui pendul
omul condamnat să simtă emoții
să fie păpușa durerilor sale
ca și cum ar muri gol întins pe scândură
cu trilul păsărilor care îl ciugulesc din palmă
ca pe un sfânt

Zigzag

diminețile sunt uneori
ca niște fructe zbârcite, cu carnea tare și rea
serile ca niște nuci cu miezul sec,
o marionetă lovește ceasul deșteptător cu ciocanul
și așchiile zboară în toate colțurile

noaptea nu e de miere și lapte
prin fumul înecăcios de vise care ard
respiră fluturi cafenii cu miros de ciuperci și buturugă,
mor lăsând pete pe pernă,
doar vise fără rost, gânduri ca o infuzie de buruieni

mă ridic în capul oaselor și trag aerul în piept
o rugăciune frântă, o pagină de biblie barată în zigzag
șoptesc – Doamne-Dumnezeule, ajută-mă dacă se poate,
de parcă Dumnezeu ar fi coborât
la poalele umanității

e totuși un miros de uger ud și plin de vacă,
o aromă de mălai răscopt, o boare de busuioc și cimbru
și încă mai am în perete o ferestruică cu pasăre

Povești cu păpuși

doamna aceea frumoasă din carte
citește și scrie scrisori pe niște pergamente,
ca valurile înpumate sau ca gândurile rătăcite
la umbră, într-o grădină cu toți copacii bătrâni,
unde ploaia cade dantelată și largă,
printre suluri de papirusuri vii,
și role pentru automate muzicale

pentru sufletele noastre de păpuși cu dinți mecanici,
cu ochi mecanici, cu inimă mecanică,
care citesc de pe hârtia perforată aceleași melodii,
noi, ca niște personaje virtuale
pe linia vieții unui zeu bărbat,
femei fără adresă care scriu scrisori fără adresă

alături, pe plaja chihlimbarie cu scoici sparte,
se pot vedea doar pașii unei fetițe
care învață să citească și învață că lucrurile au toate nume,
în afară de stările sufletești,
care sunt numite uneori Mozart,
alteori Beethoven, alteori Chopin,
stările acelea sufletești cum ar fi vântul primăverii
zvântând ploaia din mărul înflorit al bunicii
și glasul ei moale,
citindu-i fetiței din nou povestea preferată

Cântec despre Ioana B.

cât de puțin mă interesează lucrurile pe care nu le înțeleg,
cât de puțin m-a lovit curiozitatea,
fiindcă suntem frumoși și schimbători și asemenea
miracolelor, și eu vă iubesc, și nu ne trebuie
arheologie și psihanaliză.

dar voi nu mă iubiți, fiindcă nu sunteți curioși,
de aceea nici nu purtați ochelari,
nu aveți interesul de a vă gândi la lucruri
pe care nu le înțelegeți,
da, e și vina mea că sunt așa insignifiantă.
dar eu vă înțeleg.

odată treceam printr-un tunel lung cu trenul, era noapte
printre călători și Ioana B. era și ea,
schimbam macazul, venea soarele roșu ca sângele în zori,
dar fiecare zi e o capodoperă la finalul ei și fiecare viață,
e la fel, frumoasă până la capăt, obișnuiam să spun.

fusese odată o luntre a lui Caron, eram sigură de asta,
eram sigură că existaseră Olimpul și Pythia
și mai apoi lada de zestre a bunicii și cufărul cu vechituri,
toate frunzele care pier strivite și ude pe asfalt.
odată voi aluneca și eu.
am și eu pădurea mea care nu a răsărit și nu va răsări
niciodată, undeva între sectorul foioaselor mixte
și pădurile de fagi.

Ioana B. citea despre pălăria roșie dintr-o pictură
de Vermeer, eu aveam batic roșu fără să știu ce citește
Ioana, pe care nu o cunosc,

fiindcă mi-era frig, și atunci Ioana B. a sărit cu lectura până la fetița cu basma roșie a lui Grigorescu.

atunci am înțeles că nici eu nu mă gândesc la Lună sau la zborul avioanelor,
până când nu încep să înțeleg ceva.
și Ioana este un om minunat ca și mine, nu se gândește la lucruri pe care nu le înțelege,
cum aș fi și eu, deși am înțeles întâmplător câte ceva

o iubesc, chiar dacă nu mă gândesc la ea
și ea nici ea la mine.
ea îi iubește numai pe cei pe care i-a înțeles.

Seară

o simplă seară
o pictură rupestră cu multe note de subsol, ca o hartă
de demult, când Pământul nu era încă rotund

acum putem sta treji,
fiindcă odinioară ne-am născut sau am murit
cu trupul moale în durerea maicii noastre
răsturnați de crucea bătrână a unui plug de lemn
am înlemnit cu boabe de mir pe frunte
și el a curs în candela ochilor,
lumină vie din lumină

acum toți pruncii lasă urme ușoare de zăpadă
cu degete ca niște sâmburi calzi pe sân
în tăcere sfinții așează la ferestre pernele
să intre brazii coborâți din munte
să cadă cercul lunii peste frunte
în timp ce se întunecă afară

buna citește cu glasul pâlپând
undeva în scriptură sunt și eu
dar nu pot înțelege dacă abia mă nasc sau tocmai mor

Harta lumii

albastră e marea, verde e pădurea,
dar îngemănat cu nebunia este roșul cârmâz,
de terracotta și sienna arsă, al pământului

soarele a desenat ceva pe pielea mea
și poate că atunci pământul întreg s-a clintit
cu un milimetru sau cu mult mai puțin
în timp ce eu pipăiam altfel cu degetul o altă lume,
o hartă magică din lumea viselor mele
pe care scriam semne care schimbau lumea celorlalți

sau poate că atunci s-a desprins puțin praf
din petroglifele din deșert, întâmplător odată cu
ceea ce se scrijelea pe degetul meu de lut,
poate că eu eram harta, așa cum unele femei
sunt văluri albe pentru beduini,
așa cum altele sunt poame sau vin,
oare nu sunt și femeile ceva din toate lucrurile cele bune,
și tot ce e deșertăciune, dar și tot ce este miez?

poate prin vis au crescut marile ziduri și orașe,
poate așa crește întreaga lume cu păduri și deșerturi
iar noi umplem coșul cu fragi al unui copil
cu toate culorile din lumina ochilor noștri,
noi, oamenii învecinați cu nebunia
de terracotta și sienna arsă,
de roșu cârmâz al pământurilor mediteraneene,
calzi și moi precum lutul terrei sigillata,
precum terra rossa din lumea lui Don Quijote

Piatra

dintre toate lucrurile bune ale vieții
cel mai mult îmi amintesc piatra de la portiță,
acolo unde stăteau bunicii mei.
ei erau oameni buni, dintre cei care stau într-un loc
întreaga viață,
nu dintre aceia care locuiesc undeva.
sau așa credeam eu, fiindcă despre oamenii de la țară
se spune că stau undeva, nu că locuiesc.

piatra mare și aproape rotundă,
pe care nimeni nu o clintea,
așezată în fața porțiței verzi,
poate ascundea vreun șarpe nevătămător,
iar eu, copil, țopăiam în joacă, ba pe piatră, ba pe lângă ea.

bunicii mei au trăit o viață întreagă fără să vadă marea
adică apa fără capăt în fața ochilor,
nemișcată și imensă, ori poate cea mai mare iluzie
pe șevaletul lui Dumnezeu.

bunicii mei erau țărani
și nu erau interesați de mare,
era mare pădurea și bunicul știa fiecare copac pe nume,
în miezul pietrei stătea cuvântul Domnului,
măcinându-se încetul cu încetul,
sau însuși Dumnezeu, sărutându-ne tălpile.

Rugă

poate că era mai bine dacă chemam
îngerul cel mai bun,
cu zâmbetul lui cel curat încolțit,
să-mi răsfire trei fire de răsură,
să-mi descânte de plete cărunte,
să moșească viața mea cea lumească

dar niciun înger nu zboară la omul cu suflet închircit,
cu suflet temător, atunci când frica
mânjește ziduri albe cu urme de cărbune
care au fost cândva ramuri

am hotărât să îmbătrânim domol
noi, cei cu îngerul în spinare,
căci trece apa, trece ea repede și sub podul cel înalt,
dar noi în alt tărâm ne izvodim sfârșitul
și suntem treji
și în dinți ținem strâns, ca pe boabe de mărgărit,
cuvintele de luare aminte

am să ridic un zid ca să te acopăr pe tine,
suflet pricăjit,
în fața copacului înflorit al altei lumi,
al altei emisfere ascunse a planetei,
și, ca un zid crescut în fața lui,
mă voi opri să dorm pe jos

Matilda

mi s-a spus că sub această măgură e o cetate îngropată,
Dumnezeu a tras-o în adâncuri
când s-a stins ultimul rege puternic al cetății
și seminția lui s-a risipit.
viața e aidoma firului de pădădie
cu hainele ei colorate, numite iarbă, pădure sau mare
cu oameni risipiți peste tot, oameni din diferite zodii,
laolaltă cu peștii, șerpii și broaștele – frații lor de cruce.

lutul de pe roata olarului s-a uscat de mult,
dar albinele clădesc faguri și acum
iar rândunicile își repară cuibul.
e o cetate care tace aici, sub picioarele noastre
și tu ești tot aici, închinându-te cerului și pământului,
Matilda,
aceeași femeie dintr-un tren văratic,
dintr-un timp văratic al nostru,

femeie cu brățări care zornăie, zveltă și cu pielea arămie,
cu gleznele la care se închină crinii sălbatici ,
cu apele ochilor clare precum iazul din copilăria mea.
tu, care nu știi cine a fost regele de demult,
vorbești de parcă ai recita vechi leme și teoreme,
soptești mari minuni
de parcă ar fi despre perna pe care adormi,
sau preșul pe care calci după ce mâinile tale l-au împletit,

dar pare-se că am uitat tot, țin minte doar sunetul
brățărilor tale
subțiri, din mărgele de abanos la mâna dreaptă...

voi, femeile care vorbiți rar,
parcă ați toarce ca o pisică atunci când întrebați ceva,
ca să nu fiți dezamăgite dacă nu vi se răspunde,
și adormiți brusc atunci când ceva nu vă place.

mi s-a spus că sub această măgură este îngropată o cetate
și chiar sub casa ta, Matilda,
vor face un șantier arheologic.

Drum alb

drumul este alb și prăfuit ca un drum
de zi lucrătoare
cum îi șade bine drumului, învârtit pe anvelope și roți
muncindu-și existența de drum
prin civilizație
care altfel s-ar pierde ca o pârlăoagă sălbătică

este greu să fii drum, nici prea umblat și nici uitat
trecătorii vin și pleacă
cel mai des câte unul
și nu există linie albă continuă sau refugii pentru pietoni

un om singur s-a așternut la drum în zori
când praful încă doarme
el merge cu tălpile moi și furișate
cu pași de proscris care se ascunde de toți ceilalți

trece iar cu ochii plecați
pe lângă bețivul cu privire vicleană și haine murdare
care îl scuipă și îl înjură
după ce îi dă leul

dar el nu îl privește în ochi, drămuindu-și bucuria
de a vedea un alt om

Timiditate

El se apropie în vârful ghearelor,
cu penele strânse la subsuoară,
atinge ușor pâinea de pe masă
și se așează pe un scaun tapițat.
Apoi, cum noaptea mușcă din fereastră,
el își îndoaie capul într-o parte
și, cu mare grijă, ca pe o comoară,
scoate doi ochi căprui din buzunar.

O privește prin ei și își suflecă mâneca
să-și ștergă o lacrimă și apoi pune ochii la loc
în buzunar, bine curățați.
Scoate cu grijă de sub gulerul scrobit
o inimă chinuită care încă bate
dar trebuie să o ții strâns
să nu sară mai departe, ca o broscuță.

Ea atinge inima cu degetele și zâmbește
ca în fața unei jucării,
apoi o lasă lângă pâinea de pe masă.
Încet de tot, firimitură cu firimitură,
sfărâmă pâinea și îi dă și lui să guste.
El refuză și începe să cânte
cu ochii închiși, dar fără niciun sunet.
Ea știe că el cântă, chiar dacă e tăcere.

El e undeva departe, ca o stea care cade
și tace, prea departe să îl auzi.
Masa e veche și de aceea are un sertar mare,
cu poezii despre el și ea.

Fir-ar să fie de viață, chiar că sunt geloasă,
de parcă nu eu le-am scris.
El ia și inima cu el când pleacă,
ca să mai poată veni și altădată.

Concert pentru harpă

printre flori de tamarin, bougainvillea și oleandru
Marta a întemnițat o pasăre cântătoare.
norii trec unul după altul la fereastră
și par să fie fericiți deplin,
așa cum vrea și ea, ca vata de zahăr în mâini de copil,
dar pasărea nu cântă.

azi nu pot scrie nicio poezie,
liniile de cuvinte par să fie râuri și munți
pe o hartă necunoscută,
imobili și de neșters.
cineva a desenat harta, numai el știe
de ce curg râurile spre câmpie,
și la fel altcineva a scris versurile mele,
iar eu doar umplu
liniile prestabilite cu cuvinte,
în funcție de lungimea versului
și melodia vocalelor.

Marta este o femeie ca și mine,
o băbuță care citește
cărți despre Mare Nostrum și Pontus Euxinus,
și despre marginea pământului care le înconjoară.
gândul ei trece ca o corabie dintr-o mare în alta,
lucrurile prind înțeles
și eu mă simt privită când ea privește pasărea,
mă simt hrănită când ea hrănește pasărea.

ea este o femeie frumoasă
care a îmblânzit florile și păsările și peștii din fântână.
nu mai știu dacă mă cheamă Marta sau sunt

doar o pasăre întemnițată
între pereții de sticlă ai unei sere,
mi se pare ciudat că nu îmi amintesc cum mă cheamă,
dar cred că trebuie să o rog pe ea
să deschidă o carte:
poate că sunt un munte de cuvinte sfărâmate
și oasele mele
sunt doar vocale care cântă câteodată.

Feminitate

Cu brațele încrucișate la spate și obrazul ostoit de lacrimi, ca într-o poză în ceață, ea tace în picioare. Ceasul electronic picură pe masă, când mai tare, când mai încet, secunde, ca pe niște pui abia ieșiți din găoace.

Ea stă la pândă, vânează cu tot corpul fiecare sunet, de parcă inima ei trăiește în siguranță după legea mecanicii lui Newton, de parcă ea îmblânzește momentul pe limba ceasului și îl împinge ca pe o lopată în brutăria timpului civilizat de om, pe acest planetariu unde noi am îndrăznit să visăm mulți cerbi imperiali cu coarnele înstelate, lepădate pe pământ primăvara.

Dar ne-am gândit cu bună cuviință să le dăm tuturor nume de legendă, până când mai avem nume, fiindcă numele date de noi se nasc la fel de greu ca stelele.

Pe măsură ce ea se odihnește, tăcerea se propagă împrejur. Ea, dacă stă pe loc, de fapt merge înainte. În orice direcție. Este atâta seninătate, încât nici orb cu orb nu se mai poate certa, zâmbetele viitoarelor mame capătă catifelare, orchestrele cântă perfect armonii niciodată dirijate, părul fecioarelor este blând și netezit, nivelul apelor se ridică.

Deodată, din aer, va crește un zid în fața ei, și ea tot cu brațele la spate.

Manifest

a venit apoi o zi când m-am supărat
pe retina comună a oamenilor de pe internet,
interfața, ecranul, wallpaper-ul,
nu am mai suportat priveliștile cu oameni singuri
imaginile la modă cu bănci goale toamna în parc,
cu munți înalți fără țipenie de om,
satele cu case goale, câmpurile goale cât vezi cu ochii,
muzeele fără vizitatori cu dâre de soare în loc de preșuri,
zăpezile fără pași, capela însingurată între dealuri,
bărcile goale plutind totuși peste ape

ba chiar m-am supărat pe îndrăgostiții egoiști
împărțind singuri plaja mare,
singuri în lanul de grâu copt
sau într-un automobil în deșert...
sau pozele cu bătrâni, cu efecte dozate de lumină,
cu riduri adânci și un boț uscat de mămăligă
pe colțul mesei, fără scaune,
oameni buni... !

natura mare și maiestuoasă doare, dragii mei,
cu toate dronele cu tot
simțeam că nu pot privi de durere, de parcă eu aș fi fost
pierdută în pădurea neprietenoasă și rece,
chiar și numai bieții lupi, singuri și ei, îmi răsuceau
sufletul ca pe o funie neunsă

abia dacă am respirat de angoasă,
abia dacă am acceptat pe desktop câteva picături de ploaie
artistice, mărețe și frumoase
prin faptul că se atrag și se contopesc

sau vreun motiv floral sau geometric vesel șerpuind

declar singurătatea res non grata:

vom deschide o epocă a bucuriei, a sentimentelor normale,

ne vom privi între noi și vom reface pomii din rai

cu multe păsări

băncile din parc cu mulți copii

aerul sticlos și pur cu praful care zboară uneori,

orice om e singur ca un copac, spun unii

și totuși noi nu, noi avem altfel de rădăcini

Liziera

privesc oamenii
privesc cum trec oamenii
până când par să treacă prin mine
așa cum apa trece printre fire de nisip
încet și tot mai limpede

cobor dintr-o ramură veche a copacului iubirii,
cu legământ de viață stau pironită
lângă inima lui Dumnezeu
arsă de vântul ce zboară prin deșerturile lumii,
lângă copiii ce-și astâmpără setea bând din pumni,
bătrânii cu ochii umezi de bucurie,
lângă cei mari și buni, brazil de la liziera pădurii

ca într-un tablou pe scena unui teatru,
nemișcată, aștept ceva,
ce frumos este un om, ce frumoasă e viața
sunt singurele replici în fața și în spatele cortinei

Lectură

tragi aerul și tentaculele de lumină în tine
experi lent și cu grijă
ca să nu împarți suflarea ta cu a poetului
fiindcă el nu știe nimic despre tine
te arunci la întâmplare într-o carte cu poezii
la o pagină necunoscută
cu teamă chiar
ca un arici plin de idei țepoase

totuși nu ești tu acela despre care scrie poetul
e doar un conglomerat de cuvinte
care s-a prins ca scaiul de hainele tale
câteva vorbe despre ieri, câteva care se vor petrece mâine
exact în viața ta,
și la fel cum ghicitoarele din bâlciuri
păcălesc clienții naivi
tot așa tu te uiți ca într-o oglindă
în poezia pe care o citești

Armistițiu

a venit toamna, suntem biruitori,
soarele a fost răpus încă o dată, și noi,
cei din linia întâi, suntem ca niște păpuși de cârpe,
moi și calzi, dar cu nervii oțeliți,
fremătând ca nărilor unui armăsar.

în spatele nostru puhoi de frunze uscate,
trase cu grebla sau cu târnul,
subordonații noștri, armate de oameni și de fluturi,
care ridică flamurile albe către cer.
ei cred că se predau dușmanului sau că au învins
când, de fapt, toamna este baraca
și cartierul nostru general, iar vara a rămas
în pantaloni scurți și sandale,
învinsă, cu soarele ei și cu petele din soare.

iar noi, biruitori peste oameni și fluturi, inventând
altă minciună pentru regimentele împrăștiate,
minciună pentru bunul mers al anotimpurilor,
ne adăpostim cu nerușinare în sânul blând al toamnei,
când până și amiezile sunt coapte ca strugurii și moi.
doar luna, imprevizibilă ca întotdeauna,
ne tot declară război, cu arme de jucărie.

Numai așa te recunosc

Rafaela, îmbrăcată într-o rochie verde-albastru,
semeni cu un fluture încă neinventat, ești subțire
și mânecile tale largi
acoperă fereastra pe care te sprijini,
fereastra pe unde vin înăuntru
culorile verde și albastru pe care tu le amesteci,
marea și chiparoșii,
și legenda unui antic secol mediteranean.

Rafaela, nu te întoarce spre dreapta ferestrei ,
fiindcă ochii tăi nu seamănă unul cu celălalt,
obrazul tău stâng este piersică albă
și umărul tău stâng e ca nisipul,
eu nu pot merge mai departe
decât ceea ce îmi dictează creionul,
căci altfel schița ta moare înainte să o aștern pe hârtie
și rămâne doar marginea împodobită cu vrejuri
de viță-de-vie.

de fapt ești prea vie și mi-ești prea dragă.
dacă privești spre dreapta ești ca o zână străină
dintr-o poveste încă necită pe care eu nu o pot colora,
pe malul mării, unde un copil deschide o carte fără litere
și parcă văd aieva cum poveștile cresc înăuntru,
între palmele lui mici.

este ceva în mîntea mea care mă oprește
și nici nu te văd bine,
întoarce-te cu partea inimii spre mine,
numai așa te recunosc.
când vei muri, peste mult timp,

va trăi doar fluturele captiv în poala rochiei tale.

Rafaela, încă vom mai trăi un timp mediteranean,
iar ochii noștri, ca niște pești aurii,
înoată nevăzuți de nimeni.

Natură statică

la marginea oraşului de sare sunt statuile,
pirul și pământida,
muşuroaiele de cârţiţă...
îmi plec grumazul ca un cal alb cu frâul
strălucind de sudoare
păşesc printre cântece și flori întârziate,
simt că tresalt din colțul inimii,

în spatele meu stă pe loc o statuie de nisip
și umbra ei se rotește,
din zori până seara
ar fi de-ajuns să sufle vântul,
să bată soarele ca ea să se usuce,
să se sfărâme,
dar eu merg mai departe

cineva a lăsat drept știre faptul că ne iubim,
noi, oamenii

Sunt un om care nu mai crește

sunt un om care nu mai crește, ci stă pe loc
în bătaia vântului,
dar numai Dumnezeu știe.

sunt un caz clinic, disecat și preschimbat
în planșă anatomică,
cu ochii mari, de culoarea violetelor timide.
probabil că sunt încă vie, fiindcă îmi place
boarea serii, undeva pe un țărm
păzit de stabilopozi și far.
aici erau pașii mei și mai departe,
la vreme de un ceas, erau picioarele mele,
aici erau buzele mele sărate de vorbele triste
despre moarte și viață
și la vreun metru distanță curgea sudoarea
de pe fruntea mea,
ca apa dintr-o stalactită...

presupun că ați mai văzut oameni care strigă după ajutor
și la un kilometru de-abia găsiți
forma trupurilor lor, corzile lor vocale invizibile
încă vibrând, buchetul de maci și albăstrele
pentru ultima lor nuntă,
partitura pentru pian sau solo de vioară.

sunt un om amărât de gustul vieții și alb
precum zăpada din munți.
mă împărățesc cuvintele și cântecul, duminica
și dragostea.

Abecedar

în oraș e cald, se dilată porțile și zăvoarele,
plopilor se sprijină pe umbrele lor,
iar aceștia se sprijină pe siluetele bătrânilor
pe zâmbetul fals al celor cu inima slabă,
zâmbetul acela dulce și întins
ca o peltea, de parcă ar invita clienții unei cafenele
cu temenele

în camera mea miroase a cărți vechi,
literele învălmășite iau aer și lumină proaspătă
pe cotor și pe șnituri,
majusculele par a fi cavaleri teutoni
mă gândesc la oamenii nebuni care se luptă
pe viață și pe moarte,
și mi se pare bizar că au existat războaie
sau că oamenii au atâta nevoie de violență
și forță fizică

și tot așa, din aproape în aproape,
viața mea e scrisă în cărți vechi prost tipărite,
în care literele se adâncesc în grosimea hârtiei
ori poate se șterg la suprafață prin eroziune,
eu nu am ochi să văd microscopic,
este cald și nu a fost o idee bună să aerisesc azi cărțile

ar fi putut să fie un război între cărți,
o bătălie între alfabete,
o pace durabilă între ebook-uri

Idilă

iubita mea are umbra sfioasă și ușoară
în zori de zi ea se îmbracă în mireasă, soarele o pătrunde
la subsuori și prin mijlocul ei subțire
ea se lasă pe iarbă ca un vâl, abia dacă acoperă
păpădiile pufoase care sclipesc de rouă
iubita mea este ca cremenea nearsă, o străbat razele
din cap pînă în picioare și din ea îmi rămân doar ochii,
mari și blânzi sub fruntea netedă,
doar pielea arămie a brațelor,
și tălpile cu filigran de praf

iubitul meu e drept și alb ca lemnul de fag,
el crește departe de pădure,
străbate cerul cu ramuri înalte și îndrăznețe,
fură norii de furtună și mă fulgeră la rădăcina tâmplei,
până când încep să strălucesc
de sub pielea mea el scoate la iveală vinișoarele albastre,
pulsând după cum bate inima sub degetele lui mari,
își desprinde haina de fiară sălbatică de pe piept
atunci când mă îmbrățișează
din cap pînă în picioare cu aromă de coacăze negre

în dragostea lor el cheamă lumina peste trupul ei străveziu
ea aduce umbră în ochii lui orbiți de soare

Dressing

trupurile noastre de copii aleargă mai iute decât
trupurile noastre de cincizeci de ani,
putem simți cum bărbia apasă pe jug,
și trage cu sine restul trupului de acum,
ca pe un car încărcat cu ziua de ieri

vedem restul trupurilor noastre ca pe niște cochilii
de care cineva ne-a dezbrăcat în fugă
poate că însăși mișcarea nu este decât
o trecere continuă clipă de clipă
prin tiparele invizibile ale fiecărui trup
pe care l-am lepădat de-a lungul vieții

respirăm din aerul vieții noastre anterioare
și ulterioare,
suntem media ponderată a tuturor ipostazelor noastre,
plângem sau râdem cu figura noastră
de om sensibil
tragem povara cu coatele, cu genunchii,
cu coșul pieptului,
ca niște catări înzorzonați

gonim prin soare sau ploaie,
obosim alergând în somn, ne lăsăm brațele în jos,
prunci neputincioși și bătrâni fără vlagă
resemnați, zgribuliți, deschiși la inimă
de unde zboară câteodată o pasăre albă

Fotografie cu miei

de acolo munții se vedeau plini de miei albi și râuri negre, iar trenurile erau ca limba șerpilor la marginea pradisului

ei aveau căciuli negre și înalte iarna și vara înălțau în câmp piramide de aur, împlântau prăjina în pământul aburind în zori ca o mămăligă, ca să hotărnicască lumea, tăiau frumos cu coasa mohorul înalt de lângă răstoacă, cu degetele noduroase iscau vântul șuierând precum pomii uscați

pe dealul din margine suiau cu carul de fân în sfânta duminică de se minuna popa de așa păcat, dar vacile și caii nu răbdau de post și altfel venea ploaia aceea mare și iute de se înnegreau pologii neadunați, iar lutul de pe uliță era ca o clisă în care cădeau vitele în genunchi

ca un fir de păianjen puntea era ușoară și îngustă și astfel ei treceau dreپți și legănați dintr-o lume în alta, era o lume uriașă într-un bob de rouă, chiar și pietrele erau uriași adormiți care parcă respirau în somn, ca și bunicii înainte să fie coborâți în dealul cimitirului

pe costișă se legăneau flori mărunte și subțiri de parcă sufletele lor erau îngeri tineri cu degetele tremurând

Drumul mort

cel mai aproape drum de mine e un drum de țară, azi neumblat, mergând către sat, cu praful așezat alb și cu fața luminoasă, ca ștergarul țesut în casă, împodobit cu dantela bunicii. pe-acolo mi-am pierdut și eu o parte din suflet, lipit de roțile căruței, înecat în mireasma miriștilor dimineata, ieșind în întâmpinarea soarelui, care sclipește ca un bănuț prin frunzele plopilor

plopii, prețioși și reverențioși, însoțitori de drum în peisajul sărac, fără case, fără oameni, dar înalți și drepți, așa cum șade bine drumului, iar eu, copil, călcând peste umbre, numărând străjerii de la un pom la altul

cel mai aproape drum de mine e un drum mort, iar macii ruți și aruncați pe drum se usucă – parcă adormiți deodată în visul unui copil care i-a rupt, atât de repede adormiți...

Confluente

când soarele cade rotogol în fânețe și-n răstoaca aburindă
cu iepe negre alăptându-și mânjii, în seri de vară,
când iarba înalță sulite și stelele sunt prinse
de armura greierilor

îmi trec prin sânge clopote de departe,
din dealul domol al unei biserici adormite,
cu sfinți mucenici aburcați în spatele stranelor,
atât de tineri, ca niște frați gemeni umăr lângă umăr,
precum oștirea care își apără cetatea

și în mine au crescut aceleași ziduri, cu turnuri și șanțuri,
simțite sub golul rotund al tălpilor
un copil ce-și amintește chipurile ce au fost demult,
un murmur prin boabele de grâu fierbinți

Lucruri mici

Copilul fără jucării clădește cazemate din vreascuri lângă sobă. Desenează în cărbune zâmbetul soarelui pe zidul de la intrare.

Sare pe urmele înghețate de ieri ale tatălui său, pas cu pas. Dacă zăpada e pufoasă, iese afară în șosete, ca să nu lase urme.

De Sfinții Mucenici îngenunchează în grădina încă rece să vadă cum răsar florile și cum apar gândacii, oare de unde? A doua zi, din nou.

Copilul învârte iute globul pământesc de demult al tatălui său până când axul lui se rupe. Nu are nicio importanță, vom cumpăra altul.

El nu știe că pomii au rădăcini și se teme că vor veni la el în cameră să îl fure. Crede că broscuțele sunt un fel de inimi care saltă din loc în loc.

Dacă face o boacăna, atunci sunt pedepsiți și închiși în bufet îngerul din turtă dulce și doamna gogoasă, nu el. Copilul se dă uneori peste cap ca să vină ploaia mai repede.

El este mereu o întrebare, dar și refuzul de a răspunde, de aceea Dumnezeu îl iubește. E liber.

Deodată, din papucii copilului, crește un copac

.

Fără lacrimi

toamna
sufletul unei păpădii zboară,
iar ochiul ce rămâne este ca pielea unei păsări fără pene
precum lucrurile jupuite, precum alți Marsyas
sau Bartolomeu
precum orice floare despuiată de frumusețe

câtă moarte jenantă, câte moaște și durere
în icoane și picturi
câți sfinți și câtă tortură, povești care ne fac insensibili,
înțelesuri care coboară din creier către măduvă
ca un anesteziec,
ca și cum scăpăm de supliciu fizic
dar devenim suflete moarte,
care încă gândesc, ca niște păpădii

toamna
bătrânii și bolnavii care au obosit să ne poarte în cârcă,
împresurați cu brâuri de suferință, palizi, cu sângele greu,
ca niște nuci desfrunziți plini de păsări negre
cu sufletele căzând în patru labe și învățând frigul
primelor brume

ciocănitorele care caută vinele pomilor
ca niște asistente recoltând sângele
și noi încercând din nou să plângem, fără lacrimă
toamna
poate că oasele ne fluieră a dor și jale, poate că emoțiile
ni s-au uscat ca niște frunze și bat în geamuri străine
și noi încă sperăm

Cânticel

ai grijă, îngere, că ți-au înmugurit aripi
să te zboare vânticelul de aprilie mai sus de răstoacă
și de luncă,
acolo e valea toată verzuie ca lăptuca proaspătă
și m-a apucat un dor să cânt și să cuvânt și nu am cui.

cresc lăcrămioarele ascunse în cochilia
frunzelor ca mătasea,
ies la lumină piciorușe și antene,
plânge cu rugină Hristos de pe troiță
și copilele își vopsesc unghiile
ca pe niște gărgărițe roșii – e primăvară,
iarba și păpădia mustăcesc prin spărturi din asfalt,
trifoiul își scutură mătaniile ca o femeie,
graurii fac horă și, vezi îngere, sub umbra unui nuc
mi-am îngropat copilăria, două fire de nu-mă-uita
și o panglică de școlăriță.

inima lumii e grea și poate că din ea crește o altă inimă
după bătaia căreia vom măsura clipele,
fiindcă timpul e un zeu mare
și adânc ca un ocean, nimeni nu îl știe măsura cu totul,
nimeni nu îi ghicește mersul de prunc cu călcăie moi
peste buzele și pieptul nostru.

Racord

îmi ascult inima cu clopotul stetoscopului
și mă gândesc
că probabil unii cred că inima seamănă cu clopotul,
că răsună când omul intră într-un loc de rugă
și sfințire cu sufletul bun

o inimă de turtă dulce,
asta visam când eram copil și bunica povestea
despre iarmaroace de dinainte de război.
creștea visul meu de pace universală
al unui copil care tremura de timiditate
în fața profesorilor. asta eram. nu întrebam nimic.

o inimă mare și roșie. căprioara ieșind
din foșnetul porumbiștii,
aproape de calea ferată. eu privind pe geam în afară.

eu privind pe geam înăuntru.
clopoțelul recreațiilor sau pauzelor lungi,
mirosul de săpun al sendvișurilor din trăistuța albă,
mereu cineva care știa să coasă inimi decorative,
sau să peticească cu glazură roșie și albă,
altcineva care înfîgea acele în pernița ca o inimă,
altcineva care dăruia mărtișoare – coșari și ghiociei,
trifoi și inimioare,
străpunse de săgeată, cât mai convențional.

inima mea bate normal acum și îmi place să o ascult,
am înțeles că sunt la mine acasă atât timp
cât mai pot să văd

dincolo de ziduri și de coaja tandră a lucrurilor.
lumina. ceva bun și curat. profilul unei idei platonice.

cât timp mai pot asculta cu inima,
dincolo de frecvența sunetului.
un cântec vechi, atât de vechi încât
s-a săpat în memoria mea,
călătoresc pe șinele nervilor prin care mă ascult pe mine,
ca un sălbatic cu urechea la pământ.
o inimă mai tânără decât trupul ce o ține captivă.

închid ochii și caut ceva frumos,
o urmă de animal în ploaie,
un bob de apă prizonier pe firul ierbii, mic diamant,
mic curcubeu,
mică tresărire pe limba păsărilor.

Joc

tânăra ca o căprioară,
albastră, măiastră și zeiască
este iubirea,
aur de albină, roșu de alizarină

în ochi crește cerul, înalt, peste lume aruncat
până când ceasul se întoarce de unde-a plecat
într-o gară de demult
când în zori, ochii noștri în multe culori
s-au desprins de lume și-au căzut
la granița dintre suflet și lut

silabisind cuvintele, prețuindu-le ca pe-un dar,
printre nerostite minuni cu miezul întreg și clar,
tu prinzi între multe oglinzi
casa veche cu grinzi, trupul meu
în care simt cum te-aprinzi

și norul alb ce s-a înălțat peste mărul cel adevărat,
până când mărul din frunză a cântat,
a clipit verde stârnind vântul și și-a lepădat cuvântul
de iubire și de tulpiniță de busuioc,
de mireasmă frumoasă,
ca într-un joc

Muguri

poate că omul acela singur
care își ascunde părul lung și albit și ochii
sub o broboadă neagră să nu o vadă soarele
este o altă femeie care se topește

sub bluza tricotată albastră cu nasturi mari
inima ei tresaltă încetișor în coșul pieptului
lovind în lemnul nasturilor
când afară se face brusc și tăios primăvară

din zi în zi sunt tot mai puțini pași
nori aurii bărcuțe de hârtie flori de tei
care plutesc în jurul ei tot mai încet
și ea, în fiecare seară
își trage trupul afară ca pe un sertar cu vechituri
asistă la propria ei viață personală
gravitează în jurul corpului ei
operează incizii sub anestezie ca un medic
își coase ziua de ieri în trup ca pe un transplant
citește cărți întregi printre litere
asistă la îmbăierea și la hrănirea ei
se vede pe sine cum este
devine tot mai mult ea însăși aparatul de care se teme
care întreține forțat viața

unde ea e și ea
dar mică sub cearceafuri
mică și înlemnită pe băncuța de lemn din curte
cu mâinile așezate în poală

Manager de parole

sufletul meu e prea încăpățânat
a învățat pe de rost numele locurilor și timpurilor
nu poate uita

ca la o radiografie
cineva își aruncă ochiul în măruntaiele mele
poate că el vede în mine nasturi și pasmanterii
care-au crescut ca perlele în scoică
pășim împreună peste o mare wireless
cu meduze wireless lipite de piele precum electrozii ekg

sunt bolnavă
viața e un cristal cu memorie cuantică
cu lucrurile vii și moarte ale fiecărei clipe
înăuntru

toți ceilalți vor să mă învețe să mor
așa cum duci la oliță un copil mic
dar sufletul nu vrea
se agață de fiecare cuvânt ca într-un autobuz plin
se apleacă înainte sau înapoi
oricât ar vrea altceva
și nimeni nu îl strigă

Bănuți că au iubit prea mult

oamenii bănuți de o tristețe bătrână și amară,
bănuți că ar fi iubit mult viața,
excepțională și frumoasă, cu mir de lună
și maramă de stele,

urmăriți mereu de întrebări,
bănuți de o tristețe așa de nelalocul ei, încât
nici măcar nu o pot exprima, adică
nu o pot trăi pe de-a-ntregul,
nu o recunosc ca fiind a lor
și se simt jefuiți.

pleacă, străino! spun ei mereu.
și totuși nimic nu se schimbă,
omul își prinde capul greu în palme și plânge,
câteva lacrimi îi brăzdează fața fără să vrea,
fără să fie trist deloc.
ceva îi scapă, viața nu vrea să curgă drept și molcom,
cresc viituri, apa e iute, rigolele pline.
pălăria lui atârână prea tare într-o parte.

viața acestor oameni e bătrână și amară,
cuvintele lor sunt ca nucile verzi – lasă multe pete
în așternutul amintirii,
o dâră verde-neagră de frunze strivite
înainte să crească.

Acel copil

copilul acela deschide sertarul mesei de lemn
și caută creioane colorate și pixuri,
sertarul miroase a busuioc uscat și are urme de cari,
capul acelui copil încape într-un sertar din lemn
cu vise cu tot

copilul se urcă în pod și deschide cufărul vechi,
capul acelui copil încape într-o carte mare cu povești
deschisă la întâmplare

copilul se urcă în mărul din grădină și se simte ca un rege,
cântă și își balansează picioarele,
minte ca Pinocchio și e roșu în obraji,
deschide fereastra și râde când își vede câinele,
capul acelui copil încape în rama unui tablou de Tonitza

copilul cade pe scară și plânge, se ridică și zâmbește,
face baie și suflă baloane de săpun,
capul acelui copil încape în palmele mamei

e o lume de lemn,
căluțul din lemn și tăblița de lemn, scăunelul,
leagănul din nuc,
căruța veche, patul bunicii și războiul de țesut,
copilul rupe o nuielușă vie
și toate lucrurile înlemnesc

Funcționarul

era doar un funcționar bun, dar nu dintre cei mai buni,
Dumnezeu știe ce îi lipsea.
ca toți funcționarii buni, îl recunoșteai după
fracțiunea de secundă
in care realiza un nod de cravată fără greș,
apoi îl percepeai ca fiind un om de înaltă ținută,
fiindcă nimerea cheia necesară din breloc
exact în altă fracțiune de secundă,
exact la momentul potrivit
și perfect centrată pe mijlocul găurii din broască,
la miime de milimetru.

cam așa era viața domnului B.
cunoștea bine biblia și oricum o deschidea
ușor la capitolul și versetul
la care se oprise preotul cu predica.
deschidea într-o fracțiune de secundă o enciclopedie
exact la ceea ce căuta,
chiar și în zilele cu furtună și grindină.
mai mult, măiestria lui îi permitea să deschidă
diverse romane la modă,
pe care nu le citea, exact la vorba rostită de soție
cu câteva minute mai devreme.

era un om de aur. curat
și cu o ușoară eleganță în mișcări, atent la detalii,
îl recunoșteai imediat drept funcționar bun
după modul în care avea, dacă era parțial înnorat,
intuiția rapidă a locului
unde să ridice ochii pe cer să vadă o stea strălucind.

după anii nouăzeci s-a apucat de scris poezii
și sănătatea lui a început să sufere,
poate din cauza competiției funcționărești de vârf,
când mulți tineri au învățat secretele tastării rapide
și oarbe, în fracțiuni de secundă, la miime de milimetru
de centrul locului optim al apăsării.

avea domnul B. destule funcții ca să fie un bun funcționar,
dar niciodată nimeni nu l-a angajat
și numai Dumnezeu știe de ce. tatăl lui fusese dentist.

Fraternitate

sunt ca oricare om obișnuit
cu multe catastrofe personale
dar viața încă este ca o coajă îmbietoare de măr
o livadă întregă a tot şușotit prin rădăcini
vorbe bune ca să rodească mărul meu

sunt fericită că ne ajutăm între noi să trăim
și să îmbătrânim
laolaltă cu pomii și animalele și cu ai noștri
fiindcă se spune
că fără schimbare de generații roata vieții
nu se învâрте

poate că am mânca foarte puțin, doar perfuzii
pentru echilibrul organismului
sau vreo hrană sintetică simplu de fabricat
într-o lume decolorată și deșertică
și nu am muri
dar merită?

eu, dacă spun Dumnezeu, nu mă gândesc
doar la oamenii simpli și buni
mă gândesc la lumina din ochii lor

Tehnică în cuțit

doar tristețe și singurătate
cuțitul poticnit în pasta groasă, albă și roz, de pe pânză,
ca o piele de femeie singură, de femeie mereu singură,
cu ochii de migdală și nucă verde,
tușe prestabilite

cu botinele cu talpa tare care rănesc pământul,
ca lemnul pe lemn se aude mersul ei,
ca bătaia de toacă prin ceață, dimineața

permiteți, vă rog,
toată lumea e grăbită să meargă la slujbă dar nu ea,
cărarea e albă și lungă, se pierde
în câmpul cu iarba acoperită de brumă,
și ea singură tace,
ca o pasăre de pradă sau ca prada păsării de pradă,
cu basmaua neagră peste ochi

e o zi în care păsările au gheare de gheață
e o tehnică perfectă în cuțit prin care apare ceața în tablou,
și o străină e tot mai singură și mai tăcută

Himeră

e frumos, e bine, un copil râde și strigă pe cineva,
e un sentiment calm, de familie,
un sentiment de intimitate, capote matlasate
și vișinată cu fursecuri
într-o fereastră stau o begonie roșie,
mâna unei femei și părul mătăsos al unei fetițe

plictisul unui om trist a desenat flori pe tapet
viața lui ticăie ca o pendulă mare cu picior,
e sentimentul calm din Proust sau Virginia Woolf,
când te învârți în jurul obiectelor din casă și le iubești,

tu le acoperi cu inima ta, cu visele tale,
cum ar fi polonice, canapele, rochii de tafta, flori de hârtie,
presupunând că visele pot fi reale, tangibile,
fiindcă toate aceste obiecte au fost oameni mai demult

ești un om care nu se teme de moarte și de frunze uscate
fiindcă peste flacăra lor cerul se deschide
mai albastru,
ești un om fără superstiții, dar nu vrei să mori,
nu vrei ca pământul să acopere capul tău
de om sceptic și ușor cinic,
din care care au crescut demult livezi cu vișini
meri și pruni, rugi de zmeură și cai cu vine palpitând,
ierburi cu rouă aburindă

e frumos, e bine, e un sentiment calm,
de apartenență la lume, cu capul tău de Atlas,
cu mușchii tăi de Sisif, cu dorul din piept al lui Icar

Cumpănă

Un nuc alb a murit azi-an. S-a uscat de-a lungul verii,
toamna și-a lepădat nucile, multe și dulci,
apoi a rămas gol și rece,
nici ciocănitorea nu îl mai căuta.

Nucul a mai stat locului o iarnă,
și prin coastele lui desfrunzite răsărea soarele.
Nucul plângea și se zbuciuma, atât de tare,
încât tuna și fulgera și vântul stârnit era vijelie mare.

Nucul nu mai avea nuci, dar încă avea inimă –
prin trupul lui alb
au trecut anotimpuri și apocalipse de nori și ceață.

Un nuc mai tânăr, o mladă, dă să iasă la lumină
printre rugi.
Aici un nuc ce moare este o cumpănă
între două lumi, o scară de lemn către Dumnezeu.

Cărarea

Eu sunt o femeie prin care Dumnezeu
privește către pământ,
fiindcă sunt transparentă pentru el.
Privește prin mine ca printr-o lentilă, să vadă lumea
și dacă a greșit ceva, dacă este rost să repare ceva.

Eu tac și caut să uit cărarea către casa bătrânească,
mușc dintr-un măr alb,
îmi amintesc din nou cum eram demult,
tot singură și pustie,
dar miezul meu nu era încă lămurit.
Ca o haltă veche, am și eu fântâna mea.
Și când dorm tac, privindu-mi visele ca printr-un ocean.

Imaginație instant

m-am descălțat de cuvinte și probabil că acum alerg
cu tălpile goale pe hârtie, un act mult prea intim
pentru această pagină reală sau virtuală,
un fel de hârtie lucioasă, colorată, decorativă
pe care cu puțin efort o putem refolosi,
o lipim pe cartoane și construim un castel
sau o căscioară ca în povești cu pereții plini
de miezul cuvintelor
în care încap trei păpuși și două oglinzi de poșetă,
un covoraș de staniol argintiu și o pubelă
dintr-un ambalaj de iaurt

imaginează-ți, iubite cititorule,
fiindcă eu vreau să îți fac un bine,
eu nu scriu numai pentru mine,
ci și pentru oamenii simpli și curați
care citesc poezii, pentru fete naive amăgite în iubire,
pentru câțiva băieți tineri și nehotărâți,
care suferă din cauza unor
sisteme filozofice proprii imprecise și incomplete
cu tine vorbesc cititorule, tu trebuie doar să îți imaginezi,
fiindcă e logic că autorul nu vrea decât binele cititorului,

păsări cu aripi lungi, genele iubitei tresărind,
soarele ca un mugur rotund portocaliu,
veșmântul Fecioarei în picturi,
mustățile somnului prins în undiță,
lumânarea din tortul aniversar,
bărcuța gonflabilă a unui preșcolar,
mașina de scris a bunicii,
turnurile din orașe medievale,

unele lucruri pe care doar tu le-ai văzut sau eu,
altele pe care cu toții le cunoaștem, logice, algebrice,
ca niște idei coborâte din tavan,
ca niște sfori de păpușar care cad peste marionete,
peste noi amândoi, cei care citim acest poem
și evaluăm cuvintele
prin aceleași arii de interes socio-cultural din cartier,
și același arc reflex din creierul planetar

în seara în care toate aceste cuvinte și imaginile lor
și imaginea literelor lor ne stau pe buze.

Prințesa

se spunea mereu că prințesa doarme,
fiindcă era liniște și aerul mirosea frumos,
a măr în floare și mugur de brad ud.

în casă s-au așternut paturi curate
și frigul a intrat în toate colțurile,
deocamdată nu se mai face focul
și prințesa probabil că nu va veni la cină,
va dormi într-o pătură strânsă în jurul corpului,
la jumătatea unui munte înzăpezit în vârf.

se spune că prințesa doame, dar eu nu cred.
fetițele au cules un coșuleț cu brândușe
și ele cred că ea se va întoarce.
cum ar putea să doarmă o prințesă primăvara,
când sunt atâtea de făcut?

la noi fetițele au rochii albe și bunicile rochii negre,
mai ales duminica în biserică sau la plimbare în parc.
e ca și cum am fi cu toții clape de pian,
dar numai prințesa știe să cânte.
am aflat nu de mult că locuim într-un muzeu de stampe
și ne gândim, cu mintea noastră
de microcipuri performante,
cum să fim luați în seamă, dacă nimănui nu-i i-e milă
de ceva atât de mic și neglijabil...
de niște oameni singuri
pe care nici prințesa nu îi mai vizitează?!

prințesa dormea și noi am lăsat muzica deoparte

ne-am jucat de-a pelicanul și peștii,
de-a șoarecii și broaștele,
am încins o trântă de pomină de tremura casa cu noi.
ba chiar am zburat puțin, pe lângă becurile din tavan.
în jurul nostru era lumină multă și înotau
pești sau țestoase,
fantome delicate și îngeri gingași
pe care i-am salutat și le-am dorit sănătate.

de fapt lumina ne orbea și ne îmbăta,
e tare greu să fii singur în lumină,
e greu să întâmpini viața cu pieptul gol, ca pe-o mireasă,
fie că ești tânăr, fie că ești bătrân.
câteodată e mai bine ca prințesa să nu doarmă.

Amurg

azi am văzut câinele bătrân al vecinei adormit
într-un morman de frunze de castan,
i-am spus - bătrâne, îmi iau la revedere de la tine,
ești un câine bătrân și bun
și l-am mângâiat cu mâna mea moale și fără mănuși,
iar el a adormit din nou, pleoapele lui s-au țesut
una într-alta
de parcă spunea - vedeți că visez, nu mă mai treziți,
visez un alt câine mai tânăr care adulmecă
nu toamna, ci primăvara, în aer,
focurile din primăvară au alt miros

toamna soarele e galben copt
și femeile au umerii grei și colțuroși,
nu tresaltă precum domnițele lui Botticelli
ninse cu floricele, au altă culoare a buzelor
și îmbracă straie sobre
care țin umbră pământului

miroase a acru, miroase a beci ud și rece,
aici unde lumina execută triplu Lutz prin ploaie și vânt
pe caldarâmul orașului mare
și câinele bătrân al vecinei e roșu-portocaliu ca frunzele

Patru metafore despre lună

I.

Inima mea e o fântână în care apele limpezi se ridică dacă plouă, amestecate cu glod. Luna dinăuntru crește și se micșorează în permanență. Ea înalță apa pentru mine, eu împart cu ea pâinea mea. Cu cât duc mai multe vise în spate, cu atât luna strălucește mai tare.

II.

De prea multe umbre, mi s-a umbrat drumul vieții și m-am ascuns în scorbura unui copac bătrân. Măine îl vor tăia. Toporul tocit e pe pământ, acoperit cu țărână. Mă simt de parcă nu am avut umbră niciodată, fie soare, fie lună.

III.

Chiar înainte de răsărit, când visele bat puternic la poarta conștiinței, o orhidee cenușie crește sub pleoapele mele. Un fluture de noapte adormit pe zaharnița albă. Poate că însăși luna nu este decât urma imprimată de o floare uscată pe irisul unui ochi de copil.

IV.

Dacă îndrăznești să dai colțul casei unui poet din Veneția, se va deschide o poartă ogivală către podul cu vechituri. Acolo luna se învârte pe un disc de patefon. Mereu aceeași melodie, peste ape și orezării, dincolo de stăvilare sau oceane, dincolo de migrațiile păsărilor albe în orice anotimp.

Nisiparniță

pe alee se rostogoleau statuete de gips,
porțelanuri biscuit, spărturi de marmură rozacee,
probabil că o femeie singură,
într-o seară rară și întâmplătoare,
visa un coșmar, poate că citise despre vila San Michele,
decadența unei epoci care își pierde virilitatea,
piciorul statuii lui Constantin cel Mare,
furtunile de orgolii
izbucnind extemporaneu

pe alee, ca prin sticlă pisată,
se rostogoleau amprente de tălpi,
reci și servile, tăcute și cinice,
cu tendonul lui Ahile întins la maximum,
cu nervii rarefiați ca la un specimen anatomic
pregătit pentru lecție, exsanguu,

atâtea și atâtea abstracții – de timp, de loc, de mod
un picior de copil ca un pumn, ca o inimă de adult,
cu unghiile moi și roz, precum fructele de mare,
nisipuri albe dedesubtul unor mori de vânt,
trupul longilin al preadolescenței, timpul ex machina

pe marginea aleii erau stele de mare, stele funerare,
pași care lăsau urme
umede, cenușii, subțiri ca furnalele din depărtare,
fumul și norii se lăsau peste plaje,
vapoarele din vis aveau hublouri
unde fluturau batiste

Povestea fără sfârșit

povestitorul este o mână care scrie prin o mie de mâini,
o gură care vorbește prin o mie de guri,
o noapte care înnoptează prin o mie de nopți.

azi m-am întâlnit iar cu el,
era mult mai aproape de mine ca de obicei.
scria ceva despre ceea ce mi s-a întâmplat tocmai azi,
tocmai cu o jumătate de oră
înainte și după ce l-am întâlnit.

era un soare urcat cu mai multe sulițe peste capul meu,
un soare orb și viu, ca ultimele gălbenușuri toamna.

Locuiam într-un ochi

în vremea acea terestră și celestă
prin miezul nostru de fotoni vii
zgâriam sclerotica și corneea lui Dumnezeu

era un Dumnezeu mare
și noi eram ochi din ochii lui frumoși
fiindcă lumea avea sare din lacrima sa
avea culoare cerul din umorile sale
avea vânt pământul din zbaterea genelor sale
și totul se rotea odată cu privirea lui

cu toții eram îndrăgostiți de viață
ca niște musculițe mărunte
fiindcă totul ne plăcea
pe floarea de iris numită pământ
ne iubeam viața pieritoare
aveam în noi alți și alți ochi vii mai mărunți
și câteodată mai cădeam prin pupila selenară
în apele înaltului rotitor

fiindcă mai trebuia și să murim
și ne era trist și cu părere de rău

Schiță cu bătrân

în sufletul unui bătrân sunt multe pături suprapuse,
petice de câmp și nori, păduri și straturi de grădini
zoologice și botanice
sufletul unui om bătrân e ca o cușcă care închide în sine
sufletul modular al unei omizi, sufletul bățătorit
al potcoavelor căzute,
sufletul deșrădăcinat al unui copac
(care crește cu creierul în rădăcini),
sufletul știrb al sperietorii de ciori...

sufletul unui bătrân e ca un coș de reciclare
cu grămăjoare de amintiri,
un suflet bătrân care tace din vârful buzelor,
care zâmbește pătrat și romboidal,
se uită la lume prin gaura cheii, într-ascuns,
își împătorește zilnic așternutul
și peste câteva ore îl despătorește,
tot mai încet, mai mult din vârful degetelor,
apoi își măsoară pașii de la pat la fereastră,
tot mai strâmtorat,
mai împăturit în sine însuși,
până ce se așează între două lemne,
cu palmele împăturate de altcineva.

Joacă

precum un preot, copilul vorbește cu păpușile
și mașinuțele lui
le sfințește, le botează, le consacreză
clădește biserici și palate pentru ele
mai mari decât hangarele pentru avioane, mai mari
decât luna și soarele

numele pe care el le dă sunt vii
poveștile pe care le citește se schimbă de la o clipă la alta
faptele lui sunt deschizături în scrinurile cu comori

copilul se joacă cu capetele bătrânilor, cu vârfurile ierbii
cu norii zglobii
îi descântă să plouă
și toate lucrurile dau să crească
precum terciul vrăjit din ceaur

el nu înțelege nimic, ca un sfânt care oficiază miracole
se joacă cu noi toți de-a lumea mare
și noi ne lăsăm cu sufletul sub tălpile lui, nu crâcnim
ca păpădiile furate de vânt

Peisaj marin

Îmi petreceam tinerețea lângă mare,
cu ochii ascunși ca melcii umezi sub frunze.
Eram singură și știam că sunt vie,
cu rochia ca un catarg sub vânt puternic,
șoptind timidă un mic poem despre cercul roșu
al soarelui la asfințit.

Vara întindeam mâna și priveam prin ea soarele
care trecea prin carnea mea.
Și soarele mă privea în ochi până ce
irișii mei se deschideau
așa cum apa fierbinte ia culoarea frunzelor de ceai.
Eram o mladă crud-amară, trăiam
fiindcă alții îmi dădeau lumina drept anafură.

Iubirea e un cuvânt pentru toate lucrurile
pe care le știi, pentru cele ce se văd
și pentru cele din inima mea,
este chemarea dintâi a nagâților și dragostea rândunicilor
care se întorc în colibe pescărești.
Și ticăitul speriat al inimii, înainte să îl recunosc.

Gardienii

Prea obosită ca să pot adormi către zori,
mă trezesc speriată de propriile mele vise,
când camionul de gunoi ajunge în curtea din spate.

Acești bărbați care adună totul cu mânuși,
pielea lor bronzată și tăbăcită.

Ei sunt frații mei vitregi, deoarece simt
lucrurile pe care le-am simțit ieri,
ei sunt gardienii memoriei mele.

Parfumul brazilor de Crăciun abandonați încă vii.
Cojile de portocală și alte indulgențe ale vieții.

Prea multe mucuri de țigări atinse doar de două ori:
odată când mi-am amintit ceva prea frumos,
și încă o dată când am încercat să uit acel lucru.

Este acel ceva care se zbate în colțul sufletului, țipând:
asta e viața ta, trăiește-o!
Este chiar vuietul iernii care îndoiaie copacii.

Îndemn

ești singur și e bine să îți între mințile în cap
că ești singur,
că trebuie să te împaci cu dorul-durerilor toate,
cu dorul-lipsurilor toate,
cu dorul carnal și vesperal, rațional și matinal

citești clasici,
cauți comori vechi, stai și numeri
bancnote false și bijuterii vândute de contrabandiști,
comori de iubire și onestitate, de perseverență
și fidelitate,
eroi cu inimă bună și haine ponosite, femei
pure și angelice

ascuți bijuterii muzicale,
te temi și speri că alții te vor accepta,
așa serios și pacifist cum ești,
așa mânat de doruri nobile
către lumina care apare din suava uniune
dintre spirit și trup,
peste linia orizontului buzelor și ochilor, peste cuvintele
care trec prin aer aburind oglinzile și geamurile

ești singur
ca un tablou nereușit dosit într-un pod,
ca un cartof încolțit într-o pivniță,
vrei să ieși din coaja ta,
dar trebuie să te împaci și cu asta

Transparență

femeia așează o față de masă
în fața bărbatului
un evantai cu traforaje, un vâl la borul pălăriei
pune perdele la ferestre și sădește iederă lângă geam

femeia e vicleană ca să nu fie văzută de bărbat
căci știe că el o vânează cu săgeți care ard
precum soarele amiezii
își ascunde ochii și unghiile transparente sub fard

și numai uneori, către seară
când tot fierul și oțelul își pierd luciul
când soarele asfinte și bărbații se rup unii de alții
ea lasă să îi cadă pe umăr umbra ei prelungă
temătoare și fragilă
iar el o caută cu razele lui
îi dă ocol la ani-lumină depărtare
ca s-o prindă pe o pânză ca pe-un fluture
aici, pe pământ

Lașitate

miroase ceva a pâine caldă,
parcă aș fi eu
sunt speriată ca de o jucărie cu arc cu capul de clovn
totul fuge de la mine, lumina chiar
mă socoate drept oglindă
lovește și fuge
oamenii își aruncă cuvintele în pălăria mea de cerșetor
lovesc și fug

îmi amintesc că mirosea la fel într-o zi
când cineva mă ducea în cârcă peste o apă
poate că atunci m-am molipsit
poate că doar acum miros și eu la fel
dar mi-e frică

Aleph

să fii bătrân și alb
și să nu-ți fie rușine că mergi prin ploaie
cu umbrelă neagră
evident nins, ca o moară de demult,

atât de alb încât petalele de cireș alb sunt prea grele
pentru creștetul tău
așa încât toți te văd contrastând cu locurile
cu oamenii, cu mașinile roșii, cu ploaia în nări de copil

înțelept ca un toboșar de jucărie să mergi mașinal
mai departe
trezind suflul orchestrei
trezindu-i pe cei care cred că sunt treji
tu ești albul hârtiei pe care lumea a scris o capodoperă
și apoi a șters-o

CUPRINS

Habitudini
Arbori
Eon
Adiere
Moștenire
Alt poem despre pasăre
Blândețea toamnei
Măiastra
Ochi de apă
Rămuriș
Luna ca zmeura
Bobotează
Recunoștință
Femeia și contrabasul
Familie
Vânătoare cu urși
Asediu
Ajun de Paște
Lumea ce am fost
Un deșert colorat frumos
Bună seara, domnule dulap
Nuntă
Lingurița de argint
Primenire
Ziua facerii
Rânduiala
Salcie
Alb
Căderea în ochi
Brazilii de peste drum
Clasic

Între vieți
Geneză
Acasă
Lișița
Înserare
Phoenix
Oiștea
Viscerală
Efectul unui preș de plastic lovit de perete
Râpa cu aluni
Carte cu poze
Primăvară
Istoveală
Trebuie și să ningă
Pălăria de soare
Maestrul
Însemne de creștere
Năvod
Note nocturne
Întâlnire
Cântec
Mitologică
Străfulgerare
Identitate
Rupestră
Zodie
Răsărit
Melancolie
Iluminare
Cunună de spice
Sive natura
Noiembrie
Zigzag
Povești cu păpuși

Cântec despre Ioana B.
Seară
Harta lumii
Piatra
Rugă
Matilda
Drum alb
Timiditate
Concert pentru harpă
Feminitate
Manifest
Liziera
Lectură
Armistițiu
Numai așa te recunosc
Natură statică
Sunt un om care nu mai crește
Abecedar
Idilă
Dressing
Fotografie cu miei
Drumul mort
Confluențe
Lucruri mici
Fără lacrimi
Cânticel
Racord
Joc
Muguri
Manager de parole
Bănuți că au iubit prea mult
Acel copil
Funcționarul
Fraternitate

Tehnică în cuțit
Himeră
Cumpănă
Cărarea
Imaginație instant
Prințesa
Amurg
Patru metafore despre lună
Nisiparniță
Povestea fără sfârșit
Locuiam într-un ochi
Schiță cu bătrân
Joacă
Peisaj marin
Gardienii
Îndemn
Transparență
Lașitate
Aleph

